

ΕΣΤΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τόμος Ἑννατός

Συνδρομή ἰτησία: Ἐν Ἑλλάδι γρ. 10, ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ γρ. 20. — Αἱ συνδρομαὶ ἀρχονται ἀπὸ 3 Φεβρουαρίου 1880
1 Ἰανουαρίου ἑαυτοῦ ἔτους καὶ εἶναι ἰτησία: — Γραφεῖον τῆς Διευθύνσεως: Ὁδὸς Σταδίου. 6.

ΣΦΡΑΓΙΣ ΤΗΣ
ΕΠΑΡΧΙΑΚΗΣ ΔΗΜΟΓΕΡΟΝΤ. Ν. ΠΑΤΡΩΝ
ἐπὶ ἐπαναστάσεως.

[Ἐκ τῆς Συλλογῆς Παύλου Λάμπρου].

ΚΙΝΕΖΟΥ ΠΑΘΗΜΑΤΑ ΕΝ ΚΙΝΑΙ

Μυθιστορία Ἰουλίου Βέρν. Μετάφρ. Ἀγγέλου Βλάχου

Συνήχημα ἰδί σελ. 49.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΣΤ΄

Ὁ Κιν-Φό, ἄγαμος πάντοτε καὶ πλάνης.

Τοιαύτη ἦτο νῦν ἡ θέσις τοῦ Κιν-Φό, μυριάκις σοβαρωτέρα ἢ ἄλλοτε ποτε. Οὕτω λοιπὸν ὁ Βάγγ, καί τοι ὑποσχεθεὶς, ἡσθάνθη παραλυμένην τὴν θέλησίν του, προκειμένου νὰ φονεύσῃ τὸν παλαιὸν του μαθητὴν. Οὐδὲν δὲ ἐγνώριζε περὶ μεταβολῆς τῆς οἰκονομικῆς καταστάσεως τοῦ Κιν-Φό, καὶ ἐπεφόρτιζεν ἄλλον νὰ ἐκτελέσῃ τὴν ὑπόσχεσίν του· καὶ ποῖον ἄλλον! Φοβερόν Τάϊ-Πίγγ, ὅστις βεβαίως οὐδόλως ἤθελε διστάσει πρὸ ἀπλοῦ φόνου, οὐτινος μάλιστα οὐδ' ἐπρόκειτο καὶ νὰ ὑπόστῃ τὴν ἐνοχλήν, ἀφοῦ τὸν ἀπῆλασεν αὐτῆς ἡ ἐπιστολὴ τοῦ Κιν-Φό.

— Ἄ! ἐφώνησεν οὗτος κατὰ τὴν πρώτην τῆς ἀγανακτήσεώς του ὁρμήν· ἀρχίζω νὰ βαρύνωμαι αὐτὴν τὴν κατάστασιν.

Ὁ Κραίγ καὶ ὁ Φράϋ ἔμαθον τὸ περιεχόμενον τῆς ἐπιστολῆς τοῦ Βάγγ.

— Ἡ ἐπιστολὴ σας, ἠρώτησαν τὸν Κιν-Φό, δὲν δρίζει τὴν 25 Ἰουνίου ὡς τελευταίαν ἡμέραν τῆς προθεσμίας;

— Διόλου δυστυχῶς! ἀπήντησεν ἐκεῖνος. Ὁ Βάγγ ἔμελλε νὰ χρονολογήσῃ τὴν ἐπιστολήν μου κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ θανάτου μου! Τώρα ὁ Λάο-Σὲν οὗτος ἡμπορεῖ νὰ ἐνεργήσῃ ὅταν θέλῃ, διότι καμμία προθεσμία δὲν τὸν περιορίζει.

— Ὡ! παρετήρησαν οἱ Φράϋ-Κραίγ, ἔχει συμφέρον ὅπως δῆποτε νὰ κάμῃ ὅ,τι θὰ κάμῃ τὸ ταχύτερον.

— Διατί;

— Διὰ νὰ μὴ γείνῃ ἐκπτώτος τοῦ ἀσφαλισθέντος κεφαλαίου.

Τὸ ἐπιχείρημα ἦτο ἀκαταμάχητον.

— Ἐγώ, ἀπήντησεν ὁ Κιν-Φό. Ὅπως δῆποτε πρέπει ν' ἀνακτήσω τὸ ταχύτερον τὴν ἐπιστολήν μου, ἔστω καὶ ἂν τὴν πληρώσω διὰ τῶν πενήτηκοντα χιλιάδων ταλλήρων, τὰ ὅποια πρόκειται νὰ κερδήσῃ διὰ τοῦ θανάτου μου αὐτὸς ὁ Λάο-Σὲν.

— Σωστόν! εἶπεν ὁ Κραίγ!

— Ἀλήθεια! προσέθηκεν ὁ Φράϋ.

— Ὁ ἀναχωρήσω λοιπὸν! Ὁ εἶναι γνωστόν, ἐλπίζω, ποῦ μένει αὐτὸς ὁ Τάϊ-Πίγγ. Δὲν θὰ εἶναι καὶ αὐτὸς δυσέρετος ὡς ὁ Βάγγ.

Οὕτω λαλῶν ὁ Κιν-Φό περιεπάτει τεταραγμένος ἄνω καὶ κάτω.

— Ἀναχωρῶ, προσέθηκε. Πηγαίνω εἰς ἀνεύρεσιν αὐτοῦ τοῦ Λάο-Σὲν. Σεῖς, κύριοι, πράξατε ὅ,τι ἀγαπάτε.

— Κύριε, ἀπήντησαν οἱ Φράϋ-Κραίγ, τὰ συμφέροντα τῆς Ἐκατονοῦτιδος ἀπειλοῦνται ὅσον ποτέ. Ὁ ἀπαρνεύμεν λοιπὸν τὸ καθήκον μας, ἂν σὰς ἀφήναμεν μόνον. Δὲν θὰ σὰς ἀφήσωμεν.

Οὐδὲ στιγμῆς ἐπετρέπετο ἀπόλειψις. Ἀλλὰ πρὸ πάντων ἔπρεπε νὰ γνωσθῇ ἀκριβῶς τί ἦτο ὁ Λάο-Σὲν ἐκεῖνος, καὶ ποῦ διέμενε. Τοῦτο δ' ἦτο εὐκόλον, διότι ὁ Λάο-Σὲν ἦτο πρόσωπον διάσημον.

Ὁ παλαιὸς οὗτος συνεπαναστάτης τοῦ Βάγγ εἶχεν ἀποσυρθῇ εἰς τὰ βόρεια τῆς Κίνας, πέραν τοῦ Μεγάλου Τείχους. Ἄν δὲ ἡ αὐτοκρατορικὴ κυβέρνησις δὲν εἶχεν ἔτι συνθηκολογήσει μετ' αὐτοῦ, ὡς μετὰ τῶν πλείστων ἄλλων ἐπαναστατῶν, οὐδὲν εἶχε κατορθώσει νὰ ὑποτάξῃ, τὸν ἄφινεν ὅμως ἐλεύθερον ἐπὶ τῆς χώρας ἐκείνης, τῆς κειμένης πέραν τῶν κινεζικῶν ὁρίων, ὅπου ὁ Λάο-Σὲν περιοριζέτο κατ' ἀνάγκην εἰς τὸ ταπεινότερον σχετικῶς ληστροικὸν ἐπιτήδευσμα! Ὡ! τῇ ἀληθείᾳ ὁ Βάγγ εἶχεν ἐκλέξει τὸν προσήκοντα ἄνθρωπον, οὐτινος δὲν θ' ἀνησύχει βεβαίως τὴν συνείδησιν εἰς φόνος ἐπὶ πλέον ἢ ἔλαττον.

Οὕτως ὁ Κιν-Φό καὶ οἱ δύο τῆς Ἑταιρίας πράκτορες, λαβόντες πᾶσαν ἀκριβῆ περὶ τοῦ Λάο-Σέν πληροφορίαν, καὶ μαθόντες ὅτι εἶχε φανῇ νεωστὶ πέριξ τοῦ Φοῦ-Νίγγ, μικροῦ λιμένος κατὰ τὸν κόλπον τοῦ Λεάο-Τόγγ, ἀπεφάσισαν νὰ μεταβῶσιν ἐκεῖσε χωρὶς ἀναβολῆς.

Πρῶτον ὅμως πάντων ἀνεκοινώθησαν τὰ διατρέξαντα εἰς τὴν Λε-Οὐ, ἥς ἠϋξήσεν ἔτι μάλλον ἡ ἀγωνία. Δάκρυα ἔδρεξαν τοὺς ὠραίους τῆς δεφθαλμούς, καὶ προσεπάθησε νὰ μεταπείσῃ τὸν Κιν-Φό, ἵνα μὴ ἀναχωρήσῃ. Διατί νὰ δράμῃ, ἔλεγεν, εἰς ὑπάντησιν ἀφύκτου κινδύνου; Δὲν ἦτο προτιμότερον νὰ περιμεῖνῃ, ν' ἀπομακρυνθῇ, νὰ καταλίπῃ ἐν ἀνάγκῃ τὸ Οὐράνιον Κράτος, καὶ νὰ καταφύγῃ εἰς ἄλλο τι μέρος τοῦ κόσμου, ὅπου νὰ μὴ τὸν φθάσῃ ὁ ἄγριος ἐκεῖνος Λάο-Σέν;

Ἄλλ' ὁ Κιν-Φό ἐξήγησεν εἰς τὴν νεαράν γυναῖκα, ὅτι τῷ ἦτο ἀφόρητον νὰ διατελῇ ὑπὸ τὴν διαρκῆ ἐκείνην ἀπειλήν, ἔρμαιον ληστοῦ μέλλοντος ν' ἀπολαύσῃ περιουσίαν δλοκλήρον ἐκ τοῦ θανάτου του! Ὁχι! Τὸ πρᾶγμα ἔπρεπε νὰ λάβῃ τέλος. Ὁ Κιν-Φό καὶ οἱ πιστοὶ του ὁπαδοὶ θ' ἀνεχώρουν αὐθημερόν, θὰ ἔφθανον μέχρι τοῦ Τάϊ-Πίγγ, θὰ ἐξηγόραζον ἀντὶ χρυσοῦ τὴν ἀτυχῆ ἐκείνην ἐπιστολήν, καὶ θὰ ἐπέστρεφον εἰς Πεκῖνον πρὶν ἢ ἔτι ἀνακληθῇ ἡ αὐτοκρατορικὴ ἀπαγόρευσις.

Ἄγαπητή μου μικρὰ ἀδελφή, εἶπεν ὁ Κιν-Φό, σὲ βεβαίω ὅτι λυποῦμαι ὀλιγώτερον τώρα διὰ τὴν ἀναβολὴν τοῦ γάμου μας. Ἄν ἤμεθα νυμφευμένοι, φαντάσου τὴν θέσιν μας!

Ἄν ἤμεθα νυμφευμένοι, ἀπήντησεν ἡ Λε-Οὐ, θὰ εἶχα τὸ δικαίωμα νὰ σὲ ἀκολουθήσω καὶ θὰ σὲ ἡκολούθουν.

Ὁχι! ὑπέλαβεν ὁ Κιν-Φό. Θὰ ἐπροτίμων μυριάς ν' ἀποθάνω, παρὰ νὰ σ' ἐκθέσω εἰς κίνδυνον! Χαῖρε, Λε-Οὐ! Χαῖρε!

Καὶ ὁ Κιν-Φό ἀπεσπάρθη δακρύων τῆς ἀγκάλῃς τῆς νεαρᾶς γυναικός, ἥτις ἤθελε νὰ τὸν κρατήσῃ.

Τὴν αὐτὴν ἡμέραν, καὶ ἐντὸς μιᾶς μόλις ὥρας, ὁ Κιν-Φό, ὁ Κραίγ, ὁ Φράϋ, καὶ ὁ Σούν, εἰς ὃν ἡ ἀτυχία του οὐδὲ στιγμῆς πλέον ἐπέστρεψεν ἀνάπαυσιν, κατέλειπον τὸ Πεκῖνον καὶ ἀφικνοῦντο εἰς Τόγγ-Τσέου.

Ἴδού δὲ τί εἶχεν ἀποφασισθῇ:

Ἡ διὰ ξηρᾶς ὁδοπορίας, δι' ἐπαρχίας ἡκιστα ἀσφαλοῦς, παρεῖχε μεγάλαν καὶ σοβαρὰν δυσκολίαν.

Ἄν ἐπρόκειτο μόνον νὰ φθάσωσιν εἰς τὸ Μέγα Τεῖχος, πρὸς βορρᾶν τῆς πρωτευούσης, ἀνάγκη θὰ παρίστατο νὰ περιφρονηθῇ πᾶς κίνδυνος ὁδοῦ τεσσαράκοντα μόλις λευγῶν. Ὁ λιμὴν ὅμως τοῦ Φοῦ-Νίγγ δὲν εὕρισκετο πρὸς βορρᾶν ἀλλὰ πρὸς ἀνατολάς, καὶ ἡ διὰ θαλάσσης ὁδὸς παρεῖχεν οὐ μόνον ἀσφάλειαν ἀλλὰ καὶ χρόνου συντομίαν. Ἐντὸς τεσσάρων πέντε ἡμερῶν ὁ Κιν-Φό

καὶ οἱ σύντροφοί του ἠδύναντο ν' ἀφίχθωσιν ἐκεῖ, καὶ κατόπιν θὰ ἐσκέπτοντο περὶ τοῦ πρακτέου.

Πρὸ πάντων ὅμως ἔπρεπε νὰ ἐξετασθῇ παρὰ τοῖς ναυλομεσίταις τοῦ Τόγγ-Τσέου, ἂν ἦτο ἐύκολον νὰ εὐρεθῇ πλοῖον ἀναχωροῦν διὰ Φοῦ-Νίγγ.

Κατὰ τὴν περίστασιν αὐτὴν ἡ τύχη ἐδοκίμησε τὸν Κιν-Φό, ὃν ἡ ἀτυχία τοσοῦτον σκληρῶς μέχρι τοῦδε κατεδίωκε. Πλοῖον, φέρον φορτίον διὰ τὸ Φοῦ-Νίγγ, ἀνέμενε κατὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Πέϊ-Χό. Ὁρειλὸν ἐπομένως οἱ ὁδοιπόροι νὰ ἐπιβῶσιν ἀμέσως εἰς ἀτμοκίνητόν τι τοῦ ποταμοῦ, νὰ καταπλεύσωσι τὸν ποταμὸν μέχρι τῆς πλημμυριζομένης ἀκτῆς του, καὶ νὰ ἐπιβιβάσθωσιν εἰς τὸ εἰρημένον πλοῖον.

Ὁ Κραίγ καὶ ὁ Φράϋ ἐζήτησαν μίαν μόνον ὥραν διὰ τὰς ἐτοιμασίας των, καὶ τὴν ὥραν αὐτὴν μετεχειρίσθησαν εἰς ἀγορὰν πάσης γνωστῆς σωσιδίου συσκευῆς, ἀπὸ τῆς πρωτογόνου ζώνης ἐκ φελλοῦ μέχρι τῶν ἀκαταδύτων ἐνδυμάτων τοῦ πλοιάρχου Βούτων. Ὁ Κιν-Φό ἤξιζε πάντοτε δι' αὐτοὺς διακοσίας χιλιάδας ταλλήρων, καὶ ὥφειλον ἐπομένως νὰ προνοήσωσι κατὰ παντὸς ἐνδεχομένου ἀπευκταίου.

Οὕτω τὴν 26 Ἰουνίου περὶ τὴν μεσημβρίαν ὁ Κιν-Φό, οἱ Κραίγ-Φράϋ καὶ ὁ Σούν ἐπεβιβάζοντο εἰς τὸ Πέϊ-Τάγγ, καὶ καταπλέοντες τὸν Πέϊ-Χό, ἀφικνοῦντο μετ' ὀλίγον εἰς Τιέν-Τσί. Ἐκεῖ ἐπῆλθεν ἀναγκαία βραδύτης, καθότι ἀπαραίτητον ἦτο ν' ἀνοιχθῇ ἡ ἀνατολικὴ γέφυρα, ἥτις ζευγνύει τὰς δύο ὁχθὰς τοῦ ποταμοῦ, καὶ νὰ διαβῇ τὸ ἀτμοκίνητον διὰ μέσου ἐκατοντάδων πλοίων, ἅτινα πληροῦσι πάντοτε τὸν ποταμὸν. Ἐγένετο δὲ τοῦτο ἐν μέσῳ θορύβου πολλοῦ καὶ μεγάλης συγχύσεως.

Καθ' ὅλον αὐτὸν τὸν πλοῦν ἐννοεῖται ὅτι ὁ Φράϋ καὶ Κραίγ δὲν ἀπεμακρύνοντο οὐδὲ σπιθαμὴν τοῦ πελάτου των, καὶ προσεῖχον εἰς αὐτὸν ἀγρυπνότεροι παρὰ ποτε.

Δὲν προέκειτο πλέον περὶ τοῦ φιλοσόφου Βάγγ, μεθ' οὗ εὐκολος θὰ ἦτο ὁ συμβιβασμός, ἂν ἦτο δυνατόν νὰ εἰδοποιηθῇ, ἀλλὰ περὶ τοῦ Λάο-Σέν, τοῦ ἀγνώστου ἐκείνου καὶ ἐπομένως πολὺ φοβερωτέρου Τάϊ-Πίγγ. Ἐπορεύοντο μὲν, εἰν' ἀληθές, πρὸς αὐτόν, καὶ ἠδύναντο ἐπομένως νὰ νομίζωσιν ἐαυτοὺς ἀσφαλεῖς τίς ὅμως ἐβεβαίω, ὅτι δὲν εἶχεν ἤδη κ' ἐκεῖνος κινήσει πρὸς ἀνεύρεσιν τοῦ θύματος του; Πῶς δέ, ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, νὰ τὸν ἀποφύγῃσι, καὶ πῶς νὰ τὸν εἰδοποιήσωσιν; Ὁ Κραίγ καὶ ὁ Φράϋ ἐθεώρουν ὡς φονέα πάντα ἐπιβάτην τοῦ Πέϊ-Τάγγ. Δὲν ἔτρωγον πλέον, δὲν ἐκοιμῶντο πλέον, δὲν ἔζων πλέον.

Ἐνῶ δὲ ὁ Κιν-Φό, ὁ Κραίγ καὶ ὁ Φράϋ τοσοῦτον σοβαρῶς ἀνησυχούν, καὶ ὁ Σούν ἐπίσης ἤγων α μεγάλως. Ἡ ἰδέα μόνη τῆς θαλασσοπλοίας τῷ ἔφερε ναυτίαν, καὶ ὡχρία ὁ δυστυ-

χῆς καθ' ὅσον τὸ Πέϊ-Τάγγ προσήγγιζεν εἰς τὸν κόλπον τοῦ Πέ-Τσέ-Λί. Ἡσθάνετο κνισμούς εἰς τὴν ῥίνα, τὸ στόμα του συνεστέλλετο, καὶ ὅμως τὰ ἦρεμα τοῦ ποταμοῦ ὕδατα οὐδένα ἔτι κλονισμὸν μετέδιδον εἰς τὸ ἀτμόπλοιο.

Τί θὰ συνέβαινεν ἄρα γε, ὅτε ὁ Σούν θὰ ὑπέφερε μετ' ὀλίγον τ' ἄλλεπάλληλα κύματα στενῆς θαλάσσης, τὰ κύματα ἐκεῖνα ἅτινα καθίστασι τοσοῦτον ζῶηρά καὶ συχνὰ τὰ διατοιχήματα τοῦ πλοίου;

— Δὲν ἐταξείδευσες ποτέ; ἠρώτησεν ὁ Κραίγ.

— Ποτέ.

— Δὲν σὲ στέργει, φαίνεται, ἡ θάλασσα.

— Διόλου.

— Κράτει τὸ κεφάλι σου ὑψηλά, προσέθηκεν ὁ Κραίγ.

— Τὸ κεφάλι;

— Καὶ μὴν ἀνοίγῃς τὸ στόμα ὑπέλαβεν ὁ Φράϋ.

— Τὸ στόμα; . .

Καὶ ὁ ταλαίπωρος Σούν ἐνευσεν εἰς τοὺς δύο πράκτορας, ὅτι προετίμα νὰ μὴ δμυλήσῃ, καὶ ἀπελθὼν κατέλαβε θέσιν ἐν τῷ κέντρῳ τοῦ πλοίου, ἀφοῦ ἔρριψεν ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ, ὅστις εἶχεν ἤδη ἱκανῶς εὐρυθῇ, τὸ μελαγχολικὸν ἐκεῖνο βλέμμα τῶν πασχόντων ναυτίαν.

Τὴν ἐπαύριον, 27 Ἰουνίου, τὸ Πέϊ-Τάγγ ἔφθανε πρὸ τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου εἰς τὸν λιμένα τοῦ Τακού, κατὰ τὰς ἐκβολὰς σχεδὸν τοῦ ποταμοῦ.

Ἐκεῖ ἐπὶ τῶν δύο ὁχθῶν ἐγείρονται τὰ φρούρια τοῦ Βορρᾶ καὶ τῆς Μεσημβρίας, κατεστραμμένα ἤδη, ἅτινα ἠλώθησαν τὸ 1860 ὑπὸ τοῦ ἀγγλογαλλικοῦ στρατοῦ. Ἐκεῖ ἐγένετο ἡ ἐνδοξος ἐφοδος τοῦ στρατηγοῦ Κολλινώ, τὴν 24 Αὐγούστου τοῦ αὐτοῦ ἔτους. Ἐκεῖ αἱ κανονιοφόροι λέμβοι εἶχον εἰσδιάσει τὴν εἴσοδον τοῦ ποταμοῦ. Ἐκεῖ ἐκτείνεται στενὴ γῆς λωρὶς μόλις κατοικημένη, ὀνομαζομένη δὲ γαλλικὴ παραχώρησις, καὶ φέρουσα ἔτι τὸ ἐπιτύμβιον μνημεῖον, ὑφ' ὃ ἀναπαύονται οἱ ἀξιωματικοὶ καὶ στρατιῶται, οἵτινες ἔπεσον κατὰ τὰς ἀξιωματικότητας ἐκεῖνας μάχας.

Τὸ Πέϊ-Τάγγ δὲν ἠδύναντο νὰ υπερβῇ τὸν φραγμόν, καὶ πάντες οἱ ἐπιβάται ἠναγκάσθησαν ν' ἀποβῶσιν εἰς Τακού. Εἶνε δὲ αὕτη πόλις ἱκανῶς ἤδη σπουδαία, ἥτις θέλει μεγάλως ἀναπτυχθῇ, ἂν οἱ μανδαρῖνοι ἐπιτρέψωσι τὴν κατασκευὴν σιδηροδρόμου μεταξὺ αὐτῆς καὶ τοῦ Τιέν-Τσί.

Τὸ πλοῖον, ὅπερ ἔφερε φορτίον διὰ τὸ Φοῦ-Νίγγ, ἔμελλε ν' ἀποπλεύσῃ ἐντὸς τῆς ἡμέρας. Ὡστε ὁ Κιν-Φό καὶ οἱ ἐταῖροί του, μὴδὲ στιγμὴν δυνάμενοι νὰ βραδύνωσιν, ἐπεβιβάσθησαν εἰς λέμβον καὶ μετὰ ἐν τέταρτον τῆς ὥρας ἐπέβαινον τοῦ Σάμ-Γέπ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΖ'

Ἡ ἐμπορικὴ ἀξία τοῦ Κιν-Φό κινδυνεύει καὶ πάλιν.

Πρὸ ὀκτῶ ἡμερῶν πλοῖον ἀμερικανικὸν εἶχεν ἀγκυροβολήσει εἰς τὸν λιμένα τοῦ Τακού. Ναυλωθὲν ὑπὸ τῆς ἐκτῆς κινέζο-καλιφορνικῆς ἐταιρίας, εἶχε φορτωθῇ εἰς λογαριασμὸν τοῦ πρακτορείου Φοῦκ-Τίγγ-Τόγγ, ἐδρεύοντος ἐν τῷ κοιμητηρίῳ Λάουρελλ-Χίλλ τοῦ Ἀγίου Φραγκίσκου.

Ἐκεῖ οἱ ἐν Ἀμερικῇ ἀποθνήσκοντες υἱοὶ τοῦ Οὐράνιου Κράτους ἀναμένουσι τὴν ἡμέραν τῆς παλινοστάσις των, πιστοὶ εἰς τὴν θρησκείαν αὐτῶν, ἥτις ἐπιτάσσει τὴν ἐν τῇ πατρίδι γῇ ταφήν.

Τὸ πλοῖον ἐκεῖνο, ὅπερ κατηυθύνετο εἰς Καντώνα, εἶχε παραλάβει, ἐπὶ τῇ γραπτῇ ἀδείᾳ τοῦ πρακτορείου, φορτίον διακοσίων πεντήκοντα φερέτρων, ὧν ἐβδομήκοντα καὶ πέντε ἔμελλον ν' ἀποβιβάσθωσιν εἰς Τακού, ὅπως σταλῶσιν ἐκεῖθεν εἰς τὰς βορείους ἐπαρχίας.

Ἡ μεταβίβασις τοῦ μέρους τούτου τοῦ φορτίου εἶχεν ἤδη γείνει ἀπὸ τοῦ ἀμερικανικοῦ πλοίου εἰς τὸ κινεζικόν, καὶ τὴν αὐτὴν ἐκείνην πρωίαν, 27 Ἰουνίου, τὸ σκάφος τοῦτο ἠτοιμάζετο ν' ἀπάρῃ διὰ τὸν λιμένα τοῦ Φοῦ-Νίγγ.

Τοῦ πλοίου τούτου ἐπέβησαν ὁ Κιν-Φό καὶ οἱ σύντροφοί του. Δὲν θὰ τὸ ἐξέλεγον βεβαίως, ἂν εἶχον ἐκλογῇ, ἀλλ' ἐν ἐλλείψει ἄλλου ἠναγκάσθησαν νὰ ἐπιβῶσιν εἰς αὐτό, καθότι ἄλλως βραχὺς μόνον, δύο ἢ τριῶν ἡμερῶν, προέκειτο πλοῦς.

Τὸ Σάμ-Γέπ ἦτο βάρεις τριακοσίων περίπου τόννων. Ὑπάρχουσι τοιαῦται χιλίων τόννων καὶ ἔτι πλέον, ἐξ μόνον πόδας βυθιζόμεναι καὶ δυνάμεναι οὕτω νὰ υπερβαίνωσι τοὺς φράκτας τῶν ναμμένων οὕτω νὰ υπερβαίνωσι τοὺς φράκτας τῶν ποταμῶν τοῦ Οὐράνιου Κράτους. Εὐρεῖται δυσανάλογος πρὸς τὸ μῆκος των, ἰστιοδρομοῦσι κακῶς, ἡ τοῦλάχιστον μόνον πρὸς τὸν ἀνεμον, ἀλλὰ στρέφονται κατὰ χώραν δίκην στροβίλων, ὅπερ καθιστᾷ αὐτὰς κατὰ τοῦτο πολὺ υπερτέρας ἄλλων λεπτοφωεστέρων σκαφῶν. Τὰ ὕψηλα τοῦ κολοσσιαίου των πηδαλίου εἰσὶ διάτρητα—ἰδιότης μεγάλως φημιζομένη ἐν Κίνα, ἀλλὰ λίαν ἀμφισβητήσιμος. Ὅπως δὴποτε τὰ εὐρύχωρα ἐκεῖνα σκάφη καταφρονοῦσιν εὐχερῶς τὰς παροχθίους θαλάσσας. Λέγεται δὲ μάλιστα, ὅτι μία τῶν τοιούτων βαρίδων, ναυλωθεῖσα ὑπὸ ἐμπορικοῦ οἴκου τῆς Καντῶνος, μετέφερε, κυβερνωμένη ὑπὸ Ἀμερικανοῦ πλοιάρχου, φορτίον τεύου καὶ ἀργιλλοπλάσων σκευῶν εἰς Ἀγίον Φραγκίσκον. Εἶνε λοιπὸν ἀποδεδειγμένον, ὅτι τὰ πλοῖα ταῦτα ἀντέχουσιν εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ οἱ ἀρμόδιοι βεβαιοῦσιν ὁμοφώνως, ὅτι οἱ Κινέζοι εἶνε ἐξαιρετοὶ ναυτικοί.

Τὸ Σάμ-Γέπ ἦτο νεωτέρας κατασκευῆς, εὐθὺ σχεδὸν ἀπὸ τῆς πρώρας εἰς τὴν πρύμναν, καὶ ὅμοιον πολὺ πρὸς σκάφος εὐρωπαϊκόν. Οὕτε καθλωμένον οὔτε γομφωμένον ἦτο, ἀλλὰ συνερ-

βαμμένον ἐκ βαμβοκαλάμων, στυπωμένον καὶ πισσωμένον, τοσοῦτον δὲ στεγανὸν ὥστε οὐδὲ ἀντλίαν κἄν εἶχεν. Ἐνεκα τῆς ἐλαφρότητός του ἐπέπλεε τῆς θαλάσσης ὡς φερός· εἶχε δὲ μόνον μίαν ἀγκυραν ἐκ ξύλου σκληροτάτου, ἐξαπείαν ἐξ ἰνῶν φοῖνικος λίαν εὐλύγιστον, ἰστίαι εὐχείριστα, ἀνοιγόμενα καὶ κλειόμενα ὡς ῥιπίδια, καὶ δύο μόνον ἰστούς. Ὅπως δὴποτε ἦτο πλοῖον προσφορώτατον εἰς ἀκτοπλοῖαν.

Οὐδεὶς βεβαίως, βλέπων τὸ Σάμ-Γέπ, ἠδύνατο νὰ μαντεύσῃ ὅτι οἱ ναυλωταὶ του εἶχον μεταβάλῃ αὐτὸ εἰς εὐρὺ νεκροφορεῖον· διότι τὸ πλοῖον διετήρει ἅπασαν τῆς χροιάς του τὴν ζωηρότητα. Ἀπὸ τε τῆς πρύμνης καὶ τῆς πώρας ἐκρέμαντο ἐπισείοντες καὶ θύσανοι πολυχρωμοί, ἐπὶ δὲ τῆς πώρας του ἠνοίγετο ὀπὴ φεγγόβολουσα δίκην ὀφθαλμοῦ, καὶ ἐξομοιοῦσα τὸ σκάφος πρὸς θαλάσσιόν τι τέρας. Ἀπὸ τῶν ἐπιμήλων τοῦ πλοίου ἐκυμάτιζε τηλαυγὴς ἡ κινεζικὴ σημαία, δύο δὲ μικρὰ τηλεβόλα προέτεινον ὑπὲρ τὸ αἰωροθέσιον τὰ στίλβοντα στόματά των, ἀντανακλῶντα ὡς κάτοπτρα τὰς ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου· ἀναγκαῖα ὅπλα κατὰ τὰς θαλάσσας ἐκείνας, ἃς μαστίζει ἐπὶ ἡ πειρατεία.

Οὕτε ὁ Κίν-Φὸ οὕτε ὁ Σούν, γνήσιος Κινέζος ὄντως, ἠσθάνοντο δυσαρέσκειάν τινα πλέοντες ἐπὶ τοιοῦτου πλοίου. Ὁ Κραίγ ὅμως καὶ ὁ Φράϋ, οὐτινες, ὡς Ἀμερικανοί, δὲν ἠρέσκοντο εἰς τοιαύτης φύσεως ἐμπορεύματα, θὰ προετίμων βεβαίως ἄλλο πλοῖον· ἀλλ' ἔλειπεν εἰς αὐτοὺς ἡ ἐκλογή.

Ὁ πλοίαρχος καὶ ἐξ ναῦται, ἀποτελοῦντες τὸ πλήρωμα τῆς βάριδος, ἐπῆρκον εἰς χειρισμὸν τῶν ἁρμένων καὶ ἰστιῶν. Ἡ πυξίς, λέγεται, ἐφευρέθη παρὰ τῶν Κινέζων. Τὸ πρᾶγμα εἶνε δυνατόν· οἱ ἀκτοπλοῦντες ὅμως Κινέζοι δὲν μεταχειρίζονται πυξίδα, καὶ τοῦτο ἀκριβῶς ἐσκόπει νὰ πράξῃ ὁ πλοίαρχος Γίν, μένων πάντοτε ἐγγὺς τῆς παραλίας.

Ὁ πλοίαρχος Γίν, βραχὺς καὶ παιδρὸς ἄνθρωπος, ζωηρὸς καὶ φλύαρος, ἦτο ἡ ζωσα λύσις τοῦ ἀλύτου προβλήματος τοῦ ἀεικινήτου. Ἐχειρόνομι ἀδιακόπως, οἱ δὲ βραχίονες, αἱ χεῖρές του, οἱ ὀφθαλμοὶ του ἐλάλουν ἀπαύστως πλειότερον τῆς ἀεικινήτου γλώσσης του. Παρηγκώνιζε καὶ κατεπάτει ἀδιακόπως τοὺς ναύτας του, ἐπιτιμῶν καὶ ὑβρίζων αὐτούς. Ἀλλ' οὐχ ἦττον ἦτο καλὸς ναυτικός, πρακτικὸς καὶ ἐμπειρότατος, ἐκυβέρνηα δὲ τὴν βάριν του, ὡς εἰ ἐκράτει αὐτὴν ἐν τῇ παλάμῃ του.

Ὁ Κίν-Φὸ, ὁ Φράϋ καὶ ὁ Κραίγ εἶχον ἐγκατασταθῇ ἐκ τῶν ἐνόντων εἰς τῆς πρύμνης τὸ μεσόστεγον, ὃ δὲ Σούν εἰς τὸ τῆς πώρας.

Οἱ δύο πράκτορες, δυσπιστοῦντες πάντοτε, ἤρξαντο λεπτομερῶς ἐξετάζοντες τὸ πλήρωμα καὶ τὸν πλοίαρχον, ἀλλ' οὐδὲν παρ' αὐτοῖς ἀνεκάλυψαν ὑποπτον. Ἡ ὑπόθεσις, ὅτι διετέλουν οὐ-

τοι εἰς συνεννόησιν μετὰ τοῦ Λάο-Σέν, ἦτο πάντῃ ἀπίθανος, ἀφοῦ ἡ τύχη μόνῃ εἶχεν ἐπιβιβάσει τὸν πελάτην αὐτῶν εἰς ἐκεῖνο τὸ πλοῖον. Ἀφῆκαν λοιπὸν μόνον, πρὸς μεγάλην του εὐχαρίστησιν, τὸν Κίν-Φὸ, ὅστις ἀπεσύρθη εἰς τὸν θαλαμίσκον του καὶ ἤρξατο φιλοσοφῶν ἐν τῇ μονῳσί του, διαλογιζόμενος, πῶς ἤθελε κατορθώσει νὰ προλάβῃ τὸν φοβερόν Λάο-Σέν καὶ νὰ ἐξαγοράσῃ παρ' αὐτοῦ, ἀντὶ πεντήκοντα χιλιάδων ταλλήρων, τὴν φοβεράν ἐπιστολήν. Ἐννοεῖται δὲ, ὅτι μέγα τῶν διαλογισμῶν του μέρος ἀπησχόλει καὶ ἡ νεαρὰ τοῦ Πεκίνου χήρα.

Ὁ δὲ Σούν, ἐν τούτοις, τί ἐσκέπτετο; Ὁ Σούν οὐδὲν ἐσκέπτετο. Ἐμμενεν ὁ τάλας ἐξηπλωμένος ἐν τῇ μικρῇ του δωματίῳ, πληρώων τὸν φόρον του εἰς τοὺς κακοποιούς δαίμονας τοῦ κόλπου τοῦ Πέ-Τσέ-Αί. Ὅσακις δὲ κατῶρθου νὰ συνάψῃ ὀλίγας ιδέας, συνῆπτεν αὐτὰς μόνον ὅπως καταρασθῇ καὶ τὸν αὐθέντην του, καὶ τὸν φιλόσοφον Βάγγ καὶ τὸν ληστὴν Λάο-Σέν. Εἶχον ἐντελῶς ἀποβλακωθῇ καὶ ὁ νοῦς αὐτοῦ καὶ ἡ καρδιά· οὔτε τέϊον δ' ἐσυλλογίζετο πλέον οὔτε ὀρύζιον. Κατηρᾶτο μυριάκις τὴν σιγμὴν καθ' ἣν εἶχε μισθωθῇ ὑπὲρ τῆς τοιοῦτου ἀνθρώπου, καὶ θὰ προετίμα νὰ θυσιάσῃ ἄσμενος τὸ ὑπόλοιπον τῆς οὐρᾶς του, νὰ ξυρίσῃ τὴν κεφαλὴν του, νὰ γείνῃ βρόνζος μᾶλλον, παρὰ νὰ εὐρίσκηται ὅπου εὐρίσκητο.

Ἐν τούτοις τὸ Σάμ-Γέπ, ὠθούμενον ὑπὸ οὐρίου μεσημβρινοῦ ἀνέμου, παρῆλθεν ἀλληλοδι-αδόχως πρὸ τοῦ Πέχ-Τάγγ, τοῦ Σάγγ-Τοῦγγ καὶ τοῦ Τσιάγγ-Χό, καὶ ἔπλεε κατὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Τάου, ἀπέναντι τοῦ Χαϊ-Βέ-Τσέ.

Τὸ μέρος ἐκεῖνο τοῦ κόλπου ἤρχιζε νὰ γίνεταί ἔρημον, καὶ μόλις μικρὰ τινα ἐμπορικὰ σκάφη καὶ ἀλιευτικὰ πλοίαρκα ἐφαίνοντο εἰς τὸ βάθος τοῦ κενοῦ ὀρίζοντος.

Ὁ Κραίγ καὶ ὁ Φράϋ παρετήρησαν ὅτι τ' ἀλιευτικὰ ἐκεῖνα σκαφίδια, καὶ αὐτὰ ἔτι τὰ πέντε μόλις ἢ ἐξ τόνων ἔχοντα χωρητικότητα, ἦσαν ὀπλισμένα δι' ἐνὸς ἢ δύο τηλεβόλων.

Παρετήρησαν δὲ τοῦτο εἰς τὸν πλοίαρχον Γίν, ἀλλ' ἐκεῖνος ἀπήντησε τρίβων τὰς χεῖράς του:

— Εἶνε, διὰ νὰ φοβοῦνται οἱ πειραταί.

— Πειραταί εἰς αὐτὸ τὸ μέρος τοῦ κόλπου τοῦ Πέ-Τσέ-Αί; ἀνεφώνησε μετὰ τινος ἐκπλήξεως ὁ Κραίγ.

— Διατί ὅχι! ἀπήντησεν ὁ Γίν. Κ' ἐδῶ καὶ παντοῦ! Τὰ νερά τῆς Κίνας εἶνε γεμάτα!

Καὶ ὁ ἀξιώτιμος πλοίαρχος ἐγέλα, δεικνύων τὴν διπλὴν σειρὰν τῶν λευκῶν του ὀδόντων.

— Δὲν τοὺς παραφοβεῖσθε, φαίνεται; τῷ παρετήρησεν ὁ Φράϋ.

— Δὲν ἔχω τὰ κανονάκια μου; ἀπήντησεν ὁ πλοίαρχος. Καὶ κανονάκια ποῦ τραγουδοῦν θαυμάσια.

— Εἶνε γεμισμένα;

— Συνήθως.

— Τώρα;

— Ὅχι.

— Διατί; ἠρώτησεν ὁ Φράϋ.

— Διότι δὲν ἔχω πυρίτιδα.

— Τί τὰ θέλεις λοιπὸν τὰ κανόνια;

— Τί τὰ θέλω; Νὰ ὑπερασπίζωμαι τὸ φορτίον μου ὅταν ἀξίξῃ τὸν κόπον. Τώρα ὅμως, μ' αὐτὸ τὸ φορτίον...

— Καὶ πῶς ἡξυρουν οἱ πειραταί, πότε τὸ φορτίον σου ἀξίξει τὸν κόπον νὰ τὸ προσβάλ-λουν;

— Τοὺς φοβεῖσθε λοιπὸν πολὺ, τοὺς πειρατάς; ἠρώτησεν ὁ πλοίαρχος.

— Ἐννοεῖται, τοὺς φοβοῦμαι! ἀπήντησεν ὁ Φράϋ.

— Ἀλλὰ σεῖς δὲν ἔχετε κανὲν ἐμπόρευμα μαζύ σας;

— Ἀδιάφορον. Ἐχομεν λόγους νὰ μὴ ἐπιθυμοῦμεν τὴν ἐπίσκεψίν των.

— Ἐννοια σας λοιπὸν! ἀπεκρίθη ὁ πλοίαρχος, καὶ ἀν' ἀπαντήσωμεν πειρατάς, δὲν θὰ μᾶς κυνηγήσουν.

— Διατί;

— Διότι ἅμα μᾶς ἀπαντήσουν, θὰ ἐννοήσουν τί φορτίον ἔχομεν.

Καὶ δειξὰς λευκὴν σημαίαν κυματίζουσαν με-σίστιον, προσέθηκεν:

— Εἶνε σημαία πένθους, καθὼς βλέπετε, καὶ τὰ παλληκάρια αὐτὰ δὲν ἔχουν ὀρεξιν νὰ ληστεύουν πτώματα.

— Ἴσως ὑποθέσουν, παρετήρησεν ὁ Κραίγ, ὅτι τὸ κάμνετε ἐπιτήδες ἀπὸ φρόνησιν, καὶ ἔλθουν νὰ ἐξετάσουν τὸ πρᾶγμα.

— Ἄν ἔλθουν, ἀντιπαρετήρησεν ὁ πλοίαρχος, θὰ τοὺς δεχθῶμεν, θὰ ἰδοῦν καὶ μόνον των τὴν ἀλήθειαν, καὶ θὰ φύγουν ὡς ἦλθαν.

Ὁ Κραίγ καὶ ὁ Φράϋ οὐδὲν περαιτέρω παρετήρησαν, ἀλλὰ δὲν συνεμερίσθησαν ἐν τούτοις καὶ τὴν ἀπτόητον τοῦ πλοίαρχου ἡσυχίαν. Ὅπως δὴποτε ὅμως ἀνάγκη ἦτο ὑπομονῆς, καὶ οὐδὲν ὑπελείπετο αὐτοῖς ἄλλο ἢ μόνον ἡ εὐχὴ αἰσίου διάπλου.

Ἀλλως δὲ ὁ πλοίαρχος οὐδενὸς εἶχε πρὸς τοῦτο ἀμελήσει. Πρὶν ἢ ἀπάρῃ, ἀλέκτωρ εἶχε θυσιασθῇ εἰς τὰς ἐναλίους θεότητας, καὶ τοῦ δυσμοῖρου πτηνοῦ τὰ πτερὰ ἐκρέμαντο ἔτι ἀπὸ τοῦ ἀκατίου ἰστοῦ. Αἱ ἐπὶ τὸ κατὰστροφμα πεσοῦσαι ὀλίγαι τοῦ αἵματός του σαγόνες καὶ μικρὸν κύπελλον οἴνου, ῥιφθὲν εἰς τὴν θάλασσαν, εἶχον συμπληρώσει τὴν ἱλαστήριον θυσίαν. Τί πλέον μετὰ ταῦτα ἠδύνατο νὰ φοβηθῇ τὸ Σάμ-Γέπ, κυβερνώμενον μάλιστα ὑπὸ τοῦ ἀξίου πλοίαρχου Γίν;

Πρέπει τις ἐν τούτοις νὰ παραδεχθῇ, ὅτι αἱ ιδιότροποι θεότητες δὲν ἐξιλεώθησαν. Εἴτε διότι ὁ ἀλέκτωρ δὲν ἦτο ἀρκούντως παχύς, εἴτε διότι

ὁ οἶνος δὲν κατήγετο ἐκ τοῦ Χάο-Σίν, φοβερός ἀνεμος ἐνεσκηψε κατὰ τῆς βάριδος, ἀπροσδόκητος ὅλως καὶ αἰφνίδιος κατόπιν παιδρᾶς καὶ αἰθρίας ἡμέρας.

Περὶ τὴν ὀγδόην ὥραν τῆς ἐσπέρας τὸ Σάμ-Γέπ ἠτοιμάζετο οὐριοδρομοῦν νὰ περικάμψῃ τὸ ἀκρωτήριο, ὅπερ σχηματίζει ἡ ἀκτὴ βορειοδυτικῶς καὶ νὰ ἀναχθῇ οὕτω εἰς τὸ πέλαγος, ὅπερ μεγάλως θὰ πύκλυνε τὴν πορείαν του. Ὁ δὲ πλοίαρχος ὑπελόγιζεν, οὐχὶ τολμηρῶς, ὅτι ἐντὸς εἰκοσιτεσσάρων ὥρων ἤθελε φθάσει εἰς τὰ παράλια τοῦ Φοῦ-Νίγγ.

Οὕτως ὁ Κίν-Φὸ ἐβλεπε προσεγγίζουσιν τῆς προσορμίσσεως τὴν ὥραν μετὰ τινος ἀνυπομονησίας, ὃ δὲ Σούν μετὰ πολλῶ ἀγριωτέρας, ὅτε περὶ τὴν ἐσπέραν, καθ' ἣν ὥραν ἡ βάρις ἐφθανε πρὸ τῆς εἰσόδου τοῦ κόλπου Λεάο-Τόγγ, ὁ ἀνεμος ἐτράπη αἰφνιδίως βορειοανατολικός, καὶ μετὰ δύο ὥρας, μεταβληθεὶς ἐν τῷ μεταξύ εἰς βορρᾶν, ἔπνεε βορειοδυτικός.

Ἄν ὁ πλοίαρχος Γίν εἶχε βαρόμετρον ἐπὶ τοῦ πλοίου ἤθελε παρατηρήσει ὅτι ἡ στήλη του εἶχεν ἀπολέσει αἰφνιδίως σχεδὸν τέσσαρα μέχρι πέντε χιλιοστομέτρων. Ἡ αἰφνίδιος δὲ αὕτη τοῦ ἀέρος ἀραίωσις προεμήνυνεν ἐγγίζοντα τυφῶνα, οὕτινος ἡ ὁρμὴ ἀπεκούφιζεν ἥδη τὰ ἀτμοσφαιρικὰ στρώματα. Ἄν ἂν ἐτέροιο ὁ πλοίαρχος Γίν ἐγνώριζε τὰς παρατηρήσεις τοῦ Ἀγγλοῦ Πάδιγγτων καὶ τοῦ Ἀμερικανοῦ Μώρου, ἤθελε προσπαθήσει νὰ μεταβάλῃ τὸν δρόμον καὶ νὰ δώσῃ βορειοανατολικὴν εἰς τὸ σκάφος του διεύθυνσιν, ἐπὶ τῇ ἐλπίδι νὰ φθάσῃ εἰς πεδῖον κείμενον ἐκτὸς τοῦ κέντρου τῆς ἑλξεως τοῦ τυφῶνος.

Ἀλλ' ὁ πλοίαρχος Γίν οὔτε βαρόμετρον μετεχειρίζετο οὔτε τοὺς νόμους τῶν τυφῶνων ἐγνώριζε. Θύσας τὸν ἀλέκτορά του, εἶχε πλήρη πεποίθησιν ὅτι ἐξώρκιζε πᾶν ἀπνευκταῖον.

Οὐχ ἦττον ὅμως ἦτο καλὸς ναυτικός ὁ δεισιδαίμων Κινέζος, καὶ τὸ ἀπέδειξε κατὰ τὴν δύσκολον ἐκείνην περίστασιν, λαβὼν ἐξ ἐμφύτου τὴν διεύθυνσιν, ἣν ἤθελε λάβει Εὐρωπαῖος πλοίαρχος.

Ὁ τυφὼν ἦτο μικρός, καὶ ἐπομένως ταχύτατος, κινούμενος κατὰ ἑκατὸν καὶ πλείονα ἔτι χιλιόμετρα τὴν ὥραν. Ὡθῆσε δὲ οὕτω τὸ Σάμ-Γέπ πρὸς ἀνατολάς, καὶ τοῦτο ἦτο εὐτύχημα, διότι ἀπεμάκρυνε τὸ πλοῖον τῆς ἀκτῆς, ἥτις οὐδὲν τῷ παρεῖχεν ἄσυλον, καὶ καθ' ἣς ἤθελεν ἀφεύκτως ἐξοκεῖλαι ἐντὸς ὀλίγου.

Τὴν ἐνδεκάτην ὥραν τῆς ἐσπέρας ἡ τρικυμία ἐφθασεν εἰς τὸν κολοφῶνά της, ὃ δὲ πλοίαρχος Γίν, βοηθούμενος ὑπὸ τοῦ πληρώματός του, ἐκυβέρνηα ὡς ἀληθὴς ναυτικός. Δὲν ἐγέλα μὲν πλέον, ἀλλὰ διετήρει ὅμως πᾶσαν αὐτοῦ τὴν ἀπάθειαν, καὶ ἡ χεὶρ του, ἐρρωμένης σφιγγούσα τὸ οἶάκιον, διήλυθε τὸ ἐλαφρὸν σκάφος, ὅπερ ἐφίπτατο τῶν κυμάτων ὡς λάρης.

Ὁ Κιν-Φό κατέλιπε τὸ μεσόστεγόν του καὶ ἐρειδόμενος εἰς τὸ αἰωροθέσιον παρετήρει τὰ ὑπὸ τῆς λαίλαπος διασπόμενα νέφη τοῦ οὐρανοῦ, ἅτινα ἔσυρον ἐπὶ τῶν κυμάτων τὰ ἀτμώδη τῶν ῥάκη. Ἐθεώρει τὴν θάλασσαν, κατὰλευκον ἐν τῇ μελαίνῃ ἐκείνῃ νυκτί, ἧς τινος ὁ τυφὼν, διὰ φοβερᾶς εἰσπνοῆς, ἀνύφον τὰ κύματα ὑπὲρ τὴν κανονικὴν αὐτῶν ἐπιφάνειαν. Ὁ κίνδυνος δὲν τὸν ἐξέπληττεν οὐδὲ τὸν ἐτρόμαζε, διότι ἀπέ- τέλει καὶ αὐτὸς μέρος τῶν ἀτυχιῶν, ἃς ἐπεφύ- λασσεν αὐτῷ ἡ μοῖρα.

Ὁ Κραίγ καὶ ὁ Φράϋ ἀνησυχούν πολὺ περισ- σότερον, κατὰ λόγον, ἐννοεῖται, πάντοτε τῆς ἐμπορικῆς ἀξίας τοῦ πελάτου τῶν. Ἡξίζε βε- βαίως ἡ ζωὴ τῶν ὅσον ἥξιζε καὶ ἡ τοῦ Κιν-Φό, καὶ ἂν συναπέθνησκον μετ' αὐτοῦ, οὐδεμία πλέον τοῖς ἐπεβάλλετο φροντίς περὶ τῶν συμφερόντων τῆς Ἐκατορτοῦτιδος. Ἀλλ' οἱ εὐσυνείδητοι ἐκεῖνοι πράκτορες ἐλησμόνουν ἑαυτοὺς καὶ μό- νον τοῦ καθήκοντος αὐτῶν τὴν ἐκπλήρωσιν ἐσυλ- λογίζοντο. Παρεδέχοντο — ἔστω! — ν' ἀπολε- σθῶσι, καὶ νὰ συναπολεσθῶσι μετὰ τοῦ Κιν- Φό, ἀλλὰ νὰ γείνη τοῦτο τὴν τριακοστὴν Ἰου- νίου, μετὰ τὸ μεσονύκτιον! Ὁ Κραίγ καὶ ὁ Φράϋ, ὁ Φράϋ καὶ ὁ Κραίγ οὐδὲν ἄλλο διανοοῦντο, οὐ- δὲν ἄλλο ἠθέλον, ἢ νὰ σώσωσι τὸ ἑκατομμύριον!

Ἐπὶ τρεῖς ὥρας ἡ βάρις ἐκινδύνευσε μεγάλως. Ἀτυχῆς τις οἰακαστροφία θὰ τὴν κατεπόντιζε βεβαίως, διότι θὰ κατέκλυζεν ἡ θάλασσα τὸ κατάστρωμα. Ἀλλ' οὔτε νὰ διευθυνθῇ προσηκόν- τως ἦτο δυνατόν, οὔτε νὰ ἐκτιμῇσθαι ὁποῖαν καὶ πόσῃν ὁδὸν διέτρεξεν.

Ἐν τούτοις ἐξ εὐτυχῶς συμπτώσεως ἐφθασε τὸ Σάμ-Γέπ, χωρὶς σπουδαίας βλάβης, εἰς τὸ κέντρον τοῦ ὑπερμεγέθους ἐκείνου ἀτμοσφαιρι- κοῦ δίσκου, ὅστις ἐκάλυπτε περιφέρειαν ἑκατὸν περίπου χιλιομέτρων καὶ ὅπου εὕρισκετο θά- λασσα ἥρεμος ἐπὶ τρία περίπου μίλια, καὶ ἀνε- μος μόνος ἐπαισθητός. Τὸ μέρος ἐκεῖνο ἦτο οὐ- τως εἰπεῖν λίμνη γαλιναία ἐν μέσῳ τρικυμιώ- δους ὠκεανοῦ.

Ἡ βάρις ἐσώθη οὕτω, κυλισθεῖσα ἐκεῖ ὑπὸ τῆς βίας τῆς λαίλαπος, τὴν τρίτην δὲ ὥραν τῆς πρωῆς κατέπιπτεν ἡ μανία τοῦ τυφῶνος ὥσπερ διὰ μαγείας, καὶ τὰ ὕδατα κατηνύχοντο πέριξ τῆς μικρᾶς ἐκείνης κεντρικῆς λίμνης.

Ἀλλ' ὅτε ἀνέτειλεν ἡ ἡμέρα, μάτην τὸ Σάμ- Γέπ ἀνεζήτησε γῆν περὶ τὸν ὀρίζοντα. Τὰ κύ- ματα τοῦ κόλπου περιεστοίχιζον αὐτὸ παντα- χόθεν, μέχρι τῶν ἐσχατιῶν τοῦ ὀρίζοντος.

[Ἐπεται συνέχεια]

Ἀφ' οὗτου ἐχέρυσεν ἡ βασίλισσα τῆς Ἀγ- γλίας Βικτωρία ἐξωκονόμησεν ἐκ τῶν ὑπὲρ τοῦ γυναικείου ἱματισμοῦ καὶ ἄλλων κοσμημάτων τῆς ἐπιχορηγήσεων σπουδαῖον χρηματικὸν ποσὸν δι' οὗ συνέστησε, κρύφα καὶ ἐν ἀγνοίᾳ τῶν ὑπη- κῶν τῆς μέγα νοσοκομεῖον.

Τὴν κατωτέρω περικοπὴν, ἀφορῶσαν εἰς τὴν ἐπιβ- ροὴν τῆς διδασκαλίας καὶ τοῦ παραδείγματος ἐπὶ τῆς παραγωγῆς τῆς φιλοδοξίας, ἀποσπῶμεν ἐκ τινος σπου- δαίου συγγράμματος βραβευθέντος ὑπὸ τῆς ἱατρικῆς τῶν Παρισίων Ἀκαδημίας καὶ ἐπιγραφομένου: Déterminer l'influence de l'éducation physique et morale sur la production de la surexcitation du système nerveux, κτλ. par M. le docteur L. Cerise, Paris, 1841.

ΑΦΟΡΜΑΙ ΕΞΑΠΤΟΥΣΑΙ ΤΗΝ ΦΙΛΟΔΟΞΙΑΝ

Τὰ παραδείγματα ἀσκοῦσι μεγίστην ἐπιρροὴν ἐπὶ τῆς διαδόσεως τῶν φιλοδόξων πόθων. Ἀμα ἄνθρωπός τις, προσφάτως ἐτι ἀφανής, προκύψῃ διὰ μιᾶς εἰς τὸ μέσον, καὶ ἀπὸ τῶν κατωτέ- ρων τάξεων, ἐν αἷς ἦτο μέχρι τῆς στιγμῆς ἐ- κείνης συγκεχυμένος μετὰ τῶν πολλῶν, ἀνυ- ψωθῇ αἰφνης εἰς τὰ ἀνώτερα στρώματα τῆς φή- μης, τῆς ἐξουσίας ἢ τοῦ πλούτου, παρευθὺς τὸ παράδειγμα τοῦτο παράγει τὰ ἀποτελέσματα αὐτοῦ. Πλεῖστοι πολῖται, οἵτινες ἕως τότε οὐ-δέποτε εἶχον φαντασθῇ τόσῳ ἐκτάκτους θριάμ- βους, ἄρχονται ἤδη νὰ σκέπτονται διαφόρως περὶ ἑαυτῶν, ἀπέναντι τῆς καταπληττούσης αὐ- τοῦς ἀπροσδοκῆτος ἐκείνης ἐπιτυχίας. Τότε πι- στεύουσιν, ὅτι ἀνακαλύπτουσιν ἐν ἑαυτοῖς ἀξίαν τοῦλάχιστον ἴσῃν πρὸς ἐκείνην τὴν ὁποῖαν ἡ τύ- χη ἠδύνῃσεν. Ἐπιθυμία ὅλως νέα ὑποστηρίζο- μένη ὑπὸ ζωηρῶν ἐλπίδων γεννᾶται ἐν τῇ ψυχῇ αὐτῶν, καὶ δίδει νέαν διεύθυνσιν εἰς τὸν βίον αὐτῶν. Ῥιπτόμενοι δὲ ἐπὶ τοῦ τρικυμιώδους καὶ πλήρους ὑφάλων πελάγους τῆς ἀπλήστου φιλο- δοξίας, ὑποφέρουσιν ὅλας τὰς συνεπείας τοῦ ἀ- ναφλεχθέντος ἐν ταῖς ψυχαῖς αὐτῶν πάθους. Ἀλλεπαλλήλως κατεχόμενοι ὑπὸ τῶν βρασάνων τοῦ φθόνου καὶ ὑπὸ τῶν ὀδυνῶν τῆς ἀποτυχίας, καταβάλλονται οἱ δυστυχεῖς ὑπὸ τὸ βάρος τῆς ἀδυναμίας τῶν. Ὑστάτῃ δ' αὐτῶν δυστυχία εἶ- ναι, νὰ πεισθῶσι τέλος περὶ ταύτης. Ὅτε δὲ αἱ φιλόδοξοι ἐφέσεις λαμβάνουσι τοιαύτην μορ- φὴν καταπιεστικὴν, τότε συχνάκις ὀδηγοῦσιν εἰς τὴν αὐτοκτονίαν τοὺς ὑπ' αὐτῶν κατεχομένους.

Τὸ θέαμα ἀνθρώπων διὰ μιᾶς πλουτισάντων καὶ ἐπιδεικνυόντων ἑκτακτον πολυτέλειαν πα- ρουσιάζει παράδειγμα ἐπιβλαβές, παραγωγὸν τῇ κοινωνίᾳ θλιβερῶν καρπῶν. Ἡ σκανδαλώδης καὶ αἰφνιδία λαμπρότης περιουσίας, τὴν ὁποῖαν τίποτε δὲν ἐξηγεῖ οὔτε δικαιολογεῖ, ἐμποιεῖ συχ- νάκις λίαν καταστρεπτικὴν ἐπιρροὴν ἐπὶ τῶν θεωμένων αὐτήν. Τὸ πλῆθος ῥίπτεται εἰς πολ- λὰς ἐπιχειρήσεις, τῶν ὁποίων τοὺς κινδύνους ἀποκρύπτει ἡ ἐπιτηδεία καὶ ἔμπειρος φιλοχρη- ματία τινῶν, καὶ τῶν ὁποίων τὰς καταστρεπτι- κὰς συνεπείας ὑποφέρει ἡ ἄπειρος καὶ εὐπιστὸς φιλοχρηματία ἄλλων. Ἡ δὲ ἐφημεριδογραφία αὐξάνει καὶ πολλαπλασιάζει τοὺς κινδύνους τοῦ κακοῦ παραδείγματος. Αὕτη ἀναγράφει καθ' ἐ- κάστην τὰ ἀληθῆ ἢ ψευδῆ γεγονότα τῆς προ- τεραίας, μεταφέρει τὰ νέα ἀπὸ τῶν ἀπωτάτων

χωρῶν, ἐπαναλαμβάνει καὶ γνωστοποιεῖ τοῖς πᾶσι τὰ ὀνόματα καὶ τὰς ἐπιτυχίας ἀνθρώπων τινῶν, καὶ πραγματοποιεῖ οὕτω τὴν ὑπὸ τῶν ἀρ- χαίων μυθολογουμένην ταχύπτερον φήμην. Αὕτη δίδει εἰς τοὺς πόθους τῆς φήμης καὶ τῆς δόξης τροφὴν συνεχῶς ἀνανεουμένην διὰ τῶν ἀναφε- ρομένων παραδειγμάτων. Ἡ εἰς πολλοὺς ἀνα- πτυσσομένη ματαιόδοξος ἐπιθυμία τῆς διαδό- σεως τοῦ ἰδίου ὀνόματος περιβαλλομένου ὑπὸ λαμπρότητος ἀληθοῦς ἢ ψευδοῦς, εἶναι ἐν τῶν πολλῶν κατορθωμάτων τῆς παντοδυναμίας τῶν ἐφημερίδων.

Πλὴν καὶ τὰ ἔργα τῆς τέχνης τὰ ἐκφράζοντα τὰς συγκινήσεις τῆς κεκορησμένης φιλοδοξίας διὰ μορφῶν ἐπαγωγῶν καὶ ἐπιχαρίτων συντε- λούσι καὶ ταῦτα εἰς τὴν διάδοσιν τῆς ἐπιθυμίας τῶν ὑπὸ τῆς φιλοδοξίας ἐπιδιωκομένων θριάμ- βων. Ἡ ἱλιάς ἦτο διὰ τὸν Ἀλέξανδρον πηγὴ ἀνεξάντλητος φιλοδόξων ὀνείρων. Τὰ ἱστορικὰ μυθιστορήματα ἦσαν διὰ τοὺς ἀνδρείους ἄνδρας κατὰ τὸν μεσαιῶνα ἀφορμὴ ζωηρᾶς ἐπιθυμίας πρὸς ἀπόλαυσιν δόξης. Πᾶν καλλιτεχνικὸν ἔρ- γον ἐν ταῖς δημοσίαις τόποις ἐκτεθειμένον εἶναι συνάμα ἔκφρασις αἰσθήματος προκαλοῦντος τὴν μίμησιν καὶ ἠθικὴ ἀμοιβή. Διὰ τοῦτο οἱ ἄνδρες ἐκεῖνοι, τῶν ὁποίων ἡ ἱκανότης καὶ αἱ ἐπιτυχίαι δὲν συνδυάζονται μετὰ τῆς ἠθικότητος, μετὰ τῶν κοινωνικῶν ἀρετῶν καὶ μετὰ τῆς φιλοπα- τρίας, δέον νὰ μὴ γίνωνται ἀντικείμενα καλλι- τεχνικῶν ἔργων, οὔτε νὰ συγκαταλέγωνται εἰς τὴν χορείαν τῶν ἐνδόξων ἀνδρῶν ἔθνους τινός.

Αἱ τιμαὶ αἱ ἀδιακρίτως ἀπονεμόμεναι ὑπὸ τῆς ἐξουσίας, χωρὶς νὰ λαμβάνηται ὑπ' ὄψιν ἡ πραγματικὴ τῶν προσώπων ἀξία, συντελοῦσι καὶ αὐταὶ εἰς τὴν διάδοσιν παραλόγων φιλοδό- ξων πόθων. Παρατηρητέον, ὅτι ἐφ' ὅσον πολλα- πλασιάζονται αἱ ἀπονεμόμεναι τιμαὶ, ἐπὶ το- σοῦτον αὐξάνει ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐπιθυμούντων καὶ ἀπαιτούντων αὐτάς προσώπων, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τοσοῦτον ἐλαττοῦται μετὰ τῶν πράγματι δια- κεκριμένων ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀποδιδόντων εἰς αὐ- τὰς ἀξίαν τινά. Εἰς τὸ ἀνωτέρω ἐκτιθέμενον φαινόμενον ὑπάρχει φαινόμενη τις ἀντιλογία, ψυχολογικὸν τι γεγονός, τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ διευκρινήσωμεν. Οἱ μετρίως ἀξίας ἄνθρωποι, οἵ- τινες ἀποτελοῦσιν ἐν κοινωνίᾳ τινὶ τὸν μέγι- στον ἀριθμὸν τῶν συγκροτούντων αὐτήν, δὲν διακρίνονται διὰ διανοίας εὐρείας ἐπιτρεπούσης ἐκτεταμένην φιλοδοξίαν. Οὗτοι εἶναι διατεθει- μένοι νὰ ἐπιθυμῶσι τὰς κοινὰς ἐκείνας ἐπιτυ- χίας, τὰς ὁποίας καθ' ἐκάστην ἔχουσιν ὑπ' ὄψιν. Τόσῳ δὲ μᾶλλον ποθοῦσι ταύτας, ὅσῳ μεγαλη- τέρα φαίνεται αὐτοῖς ἡ εὐκολία ν' ἀπολαύσωσιν αὐτάς. Ἐκαστὸς κρίνει ἑαυτὸν ἄξιον νὰ τύχῃ τῆς εὐνοίας ἧς ἔτυχεν ὁ συνάδελφος αὐτοῦ. Τοι- οντοτρόπως αἰσθήματα ἐπιπόλαια, συχνάκις δὲ φθονερά καὶ ἐγωῖστικά, ἐξεγείρονται ἐν ταῖς

καρδίαις. Τοιουτοτρόπως διαδίδονται διὰ τοῦ παραδείγματος τῆς ἀπονομῆς ἀναξίων διακρί- σεων ἀξιώσεις προκαλοῦσαι δυσχερείας εἰς τὴν κυβέρνησιν καὶ παραβλάπτουσιν τὴν δημοσίαν ἠθικὴν. Ἐνὶ λόγῳ, ὅτε αἱ ἀπονεμόμεναι τιμαὶ δὲν φέρουσι τὸν χαρακτῆρα τῆς δικαίως ἀποδι- δομένης ἀμοιβῆς, τότε αὐταὶ μακρὰν τοῦ νὰ κατευνάζωσι τὴν ἄλογον φιλοδοξίαν, ἀπ' ἐναν- τίας ἐξάπτουσιν αὐτήν. Κοινωνικὴ ἀγωγὴ καλ- λιεργούσα μόνην τὴν ματαιοδοξίαν, οὐδένα ἔτε- ρον καρπὸν συλλέγει ἢ μόνην τὴν ματαιοδοξίαν.

Ἡ ἀτιμωρησία προσφέρει εἰς τὴν ἀξιοποιον συνάμα δὲ καὶ εὐτυχῇ χρηματολογικὴν ἀπλη- στίαν ἀσφάλειαν συχνάκις καταστρεπτικὴν. Ἡ δικαιοσύνη δὲν καταδιώκει ἐκείνους, οἵτινες ἐπι- τυγχῶσι καὶ νομικῶς ἀπογυμνοῦντες τοὺς συμπο- λίτας τῶν, ἐπίστανται τὴν τέχνην νὰ πλουτῶσι διὰ τῆς ζημίας ἐκείνων. Ἀπ' ἐναντίας μάλι- στα, ἡ κοινωνία βλέπουσα μόνον τὴν λαμπρό- τητα τῆς περιουσίας τῶν καὶ μὴ ἐκτιμῶσα ὡς ἔδει τὴν πηγὴν ταύτης, ἐμπιστεύεται αὐτοῖς ἐνίοτε ὑψηλὰς λειτουργίας, ἃς οὗτοι θερμῶς ἐπι- ζητοῦσι. Θέτει δὲ οὕτω ἡ κοινωνία τούτους εἰς θέσιν ν' ἀπολέσωσι τὰ τελευτάσια περὶ σωζόμενα λείψανα τῆς ὑπολήψεως τῶν διὰ τῆς συγκρί- σεως τοῦ παρελθόντος αὐτῶν πρὸς τὰς τιμὰς, δι' ὧν περιεβλήθησαν.

Καὶ αἱ κολακεῖαι αἱ ἀπονεμόμεναι εἰς τοὺς νέους κατὰ τὴν ἐναρξιν τοῦ σταδίου τῶν μετὰ μικρὰν τινα ἐπιτυχίαν, εἶναι πηγὴ ἐπικινδύ- νων αἰσθημάτων. Οἱ πόθοι καὶ αἱ ἐλπίδες ἀπο- κτῶσιν ὑπὸ τὸ κράτος τῶν ἀπερισκέπτων τού- των κολακεῶν, ἐντασιν καὶ ἑκτασιν ὅλως νέαν. Οὕτω δὲ πολλάκις οἱ γονεῖς καὶ οἱ παιδαγωγοὶ ἀνοίγουσιν αὐτοῖς οὗτοι εἰς τοὺς νέους τὴν ὁδὸν τὴν ἄγουσιν εἰς τὰς ἀνητυχίας τῆς φιλοδοξίας, εἰς τὰς φροντίδας τῆς ματαιότητος καὶ εἰς τὰς ὀδύνας τῶν ἀποτυχίων. Παρὰ τοῖς καλλιτέ- χναις μάλιστα, οἱ τὴν φιλαυτίαν ὑπερερεθίζον- τες ἑπαινοὶ, κλονίζουσι πολλάκις τὴν λογικὴν αὐτῶν δύναμιν τόσον, ὥστε ἀρκεῖ πολλάκις μία μόνη ἀποτυχία ὅπως καταβάλλῃ αὐτοὺς ὅλο- σχερῶς.

ΧΛΩΡΟΦΟΡΜΙΟΝ

Ἡ ἐπισημοτέρα τῶν κατακτῆσεων τῆς νεω- τέρας χειρουργικῆς εἶναι ἀναντιρρήτως ἡ ἐν τῷ νέῳ κόσμῳ ἀνακάλυψις τοῦ ἀρίστου τῶν ἀναι- σθητικῶν, μεθ' ἧς ἄρχονται καὶ αἱ μεγάλαι πρόοδοι τῆς χειρουργικῆς.

Πᾶσα σχεδὸν ἐγγχείρησις, οἰαδήποτε φύσεως καὶ ἂν ᾖ, προκαλεῖ τῷ πάσχοντι πόνον εἰς τὰ τῆς αἰσθήσεως νεῦρα, φόβον δὲ καὶ ἀνίαν εἰς τὴν ψυχὴν αὐτοῦ, καὶ ταῦτα εἰς διάφορον βαθ- μὸν, ἀναλόγως τῆς σπουδαιότητος τῆς ἐγγχει- ρήσεως καὶ τῆς γενναιοφυγίας τοῦ ἀρρώστου. Ὁ βαθμὸς δὲ οὗτος ἐπιτείνεται ἐνίοτε ἐπὶ το-

σούτῳ, ὥστε ἐξαντλεῖ τὸ νευρικὸν σύστημα μεγάλως, ἐκ δὲ τῆς ἐξαντλήσεως ταύτης ἐπανερχεται ὁ χειριζόμενος βραδέως, ἔστιν ὅτε δὲ καὶ οὐδόλως. Ἡ εὐρέσις λοιπὸν μέσου, δυναμένου νὰ καταστήσῃ τὰς ἐγχειρήσεις ἀνωδύνους, ἥ-θελεν εἶσθαι μέγα εὐεργέτημα διὰ τὴν πάσχουσαν ἀνθρωπότητα. Ἡ ἀνάγκη αὕτη ἀνεγνωρίσθη παρὰ πάντων τῶν λαῶν καὶ κατὰ πάσας τὰς ἐποχάς, διὰ παντοίων δὲ μέσων προσεπάθησαν νὰ ἐκπληρώσωσι τὰς ἐνδείξεις αὐτῆς. Οὕτως οἱ Ἀσσύριοι μετεχειρίζοντο κατὰ τὴν ἐγχείρησιν τῆς περιτομῆς τὴν πίεσιν τῶν καρωτίδων ὡς μέσον ἀναισθητικόν. Οἱ Ἕλληνες καὶ Ῥωμαῖοι τὸ ἐνίοτε ἐπικίνδυνον, συχνάκις δὲ ἀβέβαιον τοῦτο μέσον ἀντικατέστησαν διαφοροτρόπως· οὕτω ὁ Πλίνιος καὶ Διοσκορίδης ἀναφέρουσιν ἐπανειλημμένως, ὅτι ὁ Μεμφίτης λίθος, λειοτριβόμενος καὶ μινγνόμενος μετ' ὄξους, τίθεται ἐπὶ τῆς χειρὸς τοῦ ἀναισθημένου χώρας καὶ ἀναισθητὴ αὐτὴν· σύμπτωσις ὅντως περιεργότατη, ὁ Μεμφίτης, εἶδος μαρμαρίου, χρεωστεῖ τὴν ἀναισθητικὴν αὐτοῦ δύναμιν, εἰς τὴν προσθήκῃ ὀξέος τινὸς ἀνάπτυξιν ἀνθρακικοῦ ὀξέος, οὕτως ἡ ἀναισθητικὴ δύναμις μετὰ 2000 ἐτῶν παρέλυσιν περίπου ἀνεκαλύφθη ἐκ νέου ἐπὶ τῶν ἡμερῶν μας καὶ ἐχρησιμοποιήθη ἐπιτυχῶς ὑπὸ τοῦ Σίμφωνος, Φολλαίν καὶ Μαισοννέυ κατὰ τῆς ὁδύνης τῶν καρκινωδῶν ἐλκῶν ἰδίως καὶ ἀλ-λαχοῦ. Ἀλλ' οὐδεμία ἀναισθητικὴ οὐσία ὑπερέκει τοῦ Μανδραγόρα παρὰ τοῖς ἀρχαίοις· ὁ χυμὸς τῶν φύλλων καὶ τῶν καρπῶν αὐτοῦ εἰσέρχεται εἰς τὴν σύνθεσιν πάντων τῶν ὑπνωτικῶν ποτῶν, οὐχὶ μόνον τῆς Ἑλληνικῆς καὶ τῆς Ῥωμαϊκῆς ἐποχῆς, ἀλλὰ καὶ τῆς μετὰ ταῦτα. Καθ' ἣν ἐποχὴν ἦνθε ἔτι ἡ σχολὴ τῆς Βολωνίας, ἦν ἀρκούντως γνωστὴ ἡ σύνθεσις τοῦ ἀναισθητικού τοῦ Θεοδωρίου (Theodoric), χειρουργοῦ διακεκριμένου· εἰς ταύτην ἐλάμβανον μέρος μανδραγόρας, ὅπιον, ὑοσχάμος, κώνειον, θρίδαξ· ἐν ἀποδόραματι τούτων ἐβυθίζοντο σπόγγοι καὶ ἡ εἰσπνοὴ τῶν ἐξ αὐτῶν ἀναδιδομένων ἀτμῶν προσεκάλλουν ἀναισθησίαν, ἐπιτρέπουσαν ἀνωδύνως τὴν ἐκτέλεσιν ἐγχειρήσεων. Ἡ ναρκοτικὴ αὕτη σκευασία ταχέως κατέστη κοινὴ παρὰ τοῖς μὴ ἰατροῖς, καὶ συχνάκις μετεχειρίζοντο αὐτὴν οἱ μέλλοντες ἐξετάσθηναι ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τῆς ἱερᾶς ἐξετάσεως, ὅπως ὑποστώσιν ὡς οἷον τε ἀνωδύνως τὰς περιμενομένας βασιάνους.

Οἱ Σίνοι, ὡσαύτως ἀπὸ τῆς ἀρχαιοτάτης ἐποχῆς, μετεχειρίζοντο ὡς ἀναισθητικὸν φυτόν τι Ma-yo ἢ Χασις (Haschich). Εἰς ἐποχὴν νεωτέραν, κατὰ τὰ τέλη τῆς παρελθούσης ἑκατονταετηρίδος καὶ ἐφεξῆς, μετεχειρίσθησαν πλῆθος μέσων πρὸς παραγωγὴν ἀναισθησίας, οἷον τὸ ὅπιον καὶ τὴν εὐθλαίαν, τὴν σύσφιγγιν τοῦ χειρὸς τοῦ ἀναισθημένου μέλους, τὸν ζωϊκὸν μαγνητι-

σμόν, τὴν μέθην, τὰ ναυτιώδη, τὰς ἀφαιμάξεις, τὴν ἀπόσπασιν τῆς προσοχῆς τοῦ χειριζομένου διὰ διαφορῶν διηγήσεων, τέλος τὴν ταχύτητα περὶ τὸ χειρίζεσθαι, ἣν δυστυχῶς οὕτε πάντες οἱ χειρουργοὶ κέκτηνται, οὕτε εἶναι δυνατὴ πολλάκις διὰ τὴν φύσιν τῆς ἐγχειρήσεως.

Εὐτυχῶς, εὐτυχέστατα διὰ τὴν ἀνθρωπότητα, ὁ τῆς Βαστώνης χημικὸς Γιάξων (Jackson) περὶ τὰ τέλη τοῦ πρώτου ἡμίσεος τοῦ παρόντος αἰῶνος ἀνεκάλυψεν, ὅτι ἡ εἰσπνοὴ τῶν ἀτμῶν τοῦ θειικοῦ αἰθέρος αἶρει καὶ αἰσθησιν καὶ συνειδήσιν· οὕτω δὲ ἐπῆλθεν ἡ λύσις τοῦ Γορδίου δεσμοῦ, ἡ ἀπὸ πολλῶν αἰώνων ἐπιδιωκομένη. Ἐν ἔτει 1846 ὁ διδάκτωρ Βάρρεν (Warren) ἐδημοσίευσεν τὸν τρόπον τῆς χρήσεως τοῦ αἰθέρος ὡς ἀναισθητικὸν κατὰ τὰς ἐγχειρήσεις, ἡ δὲ χαρμόσυνη αὕτη διδασχὴ μετεδόθη ἀσρα-πηδὸν καθ' ἅπασαν σχεδὸν τὴν γῆν. Ἡ ἰατρικὴ τῆς ἀνθρωπότητος διανοίκαται ἐκ τῆς ἐκείνης ἡμέρας.

Ὅλως φυσικὸν ἦν νὰ δοκιμασθῶσι καὶ ἄλλα εἶδη αἰθέρος, καὶ οὕτω μετ' οὐ πολὺ ἐπειράθησαν καὶ τοῦ χλωροφορμίου. Πρῶτος ὁ ἐν Ἐδιμβούργῳ χειρουργὸς Σίμφων μετεχειρίσθη αὐτὸ κατὰ νοέμβριον τοῦ 1847, καὶ εἶτα, μεγάλῃν τούτου πείραν λαβὼν, διεσάλπισεν ἐν ἔτει 1849 τὰ πλεονεκτήματα τοῦ χλωροφορμίου, ὅπερ ἔκτοτε ἀντικατέστησε σχεδὸν ἐξ ὁλοκλήρου τὸν αἰθέρα. Τοῦ ἡρωϊκωτάτου τούτου ἀναισθητικοῦ γράμματα τινα, χεόμενα ἐπὶ πολυπτύχου σπληνίου ἢ βάρβακος καὶ εἰσπνεόμενα μετὰ τοῦ ἀτμοσφαιρικοῦ ἀέρος, ἐπιφέρουσιν, ἐν ἀρχῇ μὲν διέγερσιν τινα, ὡς ἐπὶ μετρίας μέθης, μετ' οὐ πολὺ δὲ κατὰπτωσιν μετὰ παντελοῦς ἀπωλείας τῆς τε αἰσθήσεως καὶ συνειδήσεως· ἡ ἐπὶ τινα πρῶτα λεπτὰ εἰσπνοὴ τῶν ἀτμῶν τοῦ χλωροφορμίου ἀρκεῖ συνήθως ὅπως ἐπιφέρῃ τὸ ποθοῦμενον ἀποτέλεσμα. Ἐν τῇ τελείᾳ δὲ ταύτῃ νάρκῃ δύναται ὁ χειρουργὸς νὰ ἐκτελέσῃ πᾶσαν ἐγχείρησιν ἀνενοχλῆτως μὲν δι' ἑαυτὸν, ἀνευ δὲ ὁδύνης τινὸς καὶ ἀνευ συνειδήσεως τοῦ ἀρρώστου. Πλειστάκις συμβαίνει ἡμῖν, μετὰ τὴν ἐγχείρησιν καὶ τὴν ἐπίδωσιν τοῦ τραύματος, οἱ πάσχοντες συνερχόμενοι νὰ ἐρωτῶσιν ἡμᾶς πότε γενήσεται ἡ ἐγχείρησις; Μέγα ὄντως εὐεργέτημα διὰ τοὺς χειριζομένους!

Ἀλλ' ὡς οὐδὲν ἀγαθὸν ἀμιγὲς κακοῦ, οὕτω καὶ ὁ εὐεργέτης οὗτος τῆς ἀνθρωπότητος ἀποβαίνει ἐνίοτε ἀνθρωποκτόνος, εἴτε διὰ τῆς κατὰ τὸ στάδιον τῆς διεγέρσεως ἐπερχομένης μυϊκῆς συσπάσεως, ἀποφρακτοῦσης ἐνίοτε τὰς ἀναπνευστικὰς ὁδοὺς, εἴτε, ὅπερ χεῖρον, διὰ τῆς ἐπεκτάσεως τῆς παραλύσεως τῶν αἰσθητικῶν καὶ κινητικῶν νεύρων μέχρι τῶν μυῶν τῆς καρδιάς καὶ τῆς ἀναπνοῆς. Ἐκ τῶν μυριάδων ἀσθενῶν τῶν κατ' ἔτος χλωροφορμιζομένων εὐάριθμοι τινες γίνονται θύμα τῆς ἐνεργείας τοῦ χλωροφορμίου, διαρκούσης ἔτι τῆς ἐγχειρήσεως

ἢ καὶ πρὸ ταύτης· διὸ κατὰ πᾶσαν χλωροφορμίσιν δέον ὁ τὴν χρῆσιν τοῦ φαρμάκου ἐπιτετραμμένος καὶ ὁ χειρουργὸς αὐτὸς νὰ προσέχῃσι πάντοτε τὸν νοῦν εἰς τὴν ἀναπνοὴν καὶ τὸν σφυγμόν. Ἰκανὰς χιλιάδας ἀσθενῶν ὑπεβάλομεν ἄχρι τοῦδε εἰς τὴν χρῆσιν τοῦ χλωροφορμίου, ἀλλ' εὐτυχῶς οὐδέποτε ἡτυχήσαμεν νὰ γίνωμεν μάρτυρες τοιοῦτου λυπηροῦ συμβάντος. Ὅπως ὅμως οὐδεὶς ἀναγκαιτίζεται τοῦ ταξιδεύειν διὰ πλοίων καὶ ἀμαξῶν, διότι ἐνίοτε καὶ δι' αὐτῶν συμβαίνουν δυστυχήματα, οὕτω καὶ οὐδεὶς θέλει παύσει χρώμενος τῷ χλωροφορμίῳ, ἐνόσω δὲν ἀνακαλυφθῇ ἕτερον ἀναισθητικόν, πεποικισμένον μὲν ταῖς τοῦ χλωροφορμίου ἀρεταῖς, οὐχὶ δὲ καὶ ταῖς κακίαις αὐτοῦ.

Καὶ πολλῶν μὲν οὐσίῶν ἐπειράθησαν πρὸς ἀντικατάστασιν τοῦ χλωροφορμίου, πᾶσαι ὅμως αὐταὶ συμμετέχουσι μὲν τῶν ἐλαττωμάτων, οὐχὶ ὅμως καὶ τῶν πλεονεκτημάτων αὐτοῦ. Πρὸ τινῶν ἐτῶν τὸ πρωτοεῖδιον τοῦ ἀζώτου, ὅπερ εἰσπνεόμενον αἶρει τὴν αἰσθησιν ἐπὶ τινα δευτερόλεπτα, ἐθεωρεῖτο διὰ τοὺς ὁδοντιατροὺς ὡς εἰδικὸν ἀναισθητικὸν κατὰ τὴν ἐξαίρεσιν τῶν ὁδόντων καὶ ὅλως ἀκίνδυνον, ἡ χρῆσις αὐτοῦ ἐπομένως κατέστη γενικὴ σχεδὸν καὶ ἰδίᾳ ἐν Ἀμερικῇ· ἀλλ' ἐν ἔτει 1872 συνέβη καὶ δι' αὐτοῦ εἰς θάνατος, τὸ ἐπὶ δὲ ἔτος ἕτερος καὶ οὕτως ἡ χρῆσις αὐτοῦ ἐγκατελείφθη σχεδὸν σήμερον. Δύο ἔτη μετὰ τοῦτο ὁ Ὁρὲ ἐν Βορδῶ, καὶ ὁ Δενέφρε (Denefle) καὶ βάν Βέττερ (van Wetter) ἐν Γάνδῃ (Gand) προσέκαλεσαν γενικὴν ἀναισθησίαν δι' ἐγγύσεως διαλύσεως χλωριᾶλης εἰς τὰς φλέβας καὶ ἐνήργησαν ἐγχειρήσεις πάντῃ ἀνωδύνως· δυστυχῶς ὅμως καὶ ἐκ τῆς χρήσεως τοῦ φαρμάκου τούτου ἐπῆλθεν μετ' οὐ πολὺ δύο θάνατοι, ὥστε καὶ τὸ ἀναισθητικὸν τοῦτο ἐξέπνευσεν ἅμα τῇ γεννήσει αὐτοῦ. Τὴν αὐτὴν τύχην ἔλαβε καὶ ὁ ὅλως ἀσταθὴς εἰς τὴν ἐνέργειαν αὐτοῦ ὑπνωτισμὸς, ὅστις προκαλεῖται ἐνίοτε διὰ τῆς ἐπὶ τινα ἐξηκοστὰ ἀσκαρδαμυκτεῖ ἐκ τοῦ σύνεγγυς προσβλέψεως ἐπὶ στίλβοντός τινος ἀντικειμένου, ἐπιφέρων ἐν ἀρχῇ στραβισμόν ἐσωτερικόν, εἶτα καταληπτικὴν ἡρεμίαν, ὕπνον καὶ ἀναισθησίαν.

Ὡστε ἐξ ὅλων τῶν ἀναισθητικῶν τὸ χλωροφορμίου μένει, μέχρι τοῦδε τοῦλάχιστον, εἰς καθολικὴν σχεδὸν χρῆσιν, αἶρει πάντα φόβον, πάντα τρόμον, πᾶσαν ὁδύνην τῷ χειριζομένῳ· διαρκούντος τοῦ χλωροφορμισμού δύναται καὶ ὁ πρωτόπειρος ἐτι χειρουργὸς νὰ χειρίζῃ χωρὶς νὰ συγχίζηται τὸ παράπαν ὑπὸ τῶν κραυγῶν καὶ τῶν ἀτάκτων κινήσεων τοῦ χειριζομένου· καὶ τὰς λεπτοφρεστέρας καὶ τὰς κινδυνωδετέρας καὶ τὰς δυσχερεστέρας τῶν ἐγχειρήσεων δύναται ὁ χειρουργὸς νὰ ἐκτελῇ ἐν πλήρει ἀσυνειδησίᾳ τοῦ χειριζομένου· διανοίγομεν τὴν κοιλίαν, ἐξαιρούμεν πελωρίους ὄγκους τῆς ὠοθήκης

ἢ καὶ τὴν μήτραν αὐτὴν ἐνίοτε, καὶ ὅμως ἡ τάλαινα γυνὴ, ἡ τὴν φρικτὴν ταύτην ἐγχείρησιν ὑφισταμένη, οὐδεμίαν κραυγὴν ὁδύνης ἐκβάλλει· ὁ χειρουργὸς μὲ τὴν σμίλην καὶ τὴν σφύραν ἀνὰ χεῖρας, ὡς λιθοξόος, λαξεύει, διατρυπᾷ, καὶ ἀποσμιλεύει ὅσα τοῦ ζῶντος ἀνθρώπου, καὶ ὅμως οὗτος τὸν Βαρούχιον ὑπνώττων ὕπνον οὐδὲν γινώσκει τῶν γιγνομένων¹.

ΔΕΙΗΝΟΝ ΠΑΡΑ ΤΩΙ ΒΙΚΤΩΡΙ ΟΥΓΩ

[Μετάφρασις τῆς Κ^α Ε. Σ. Σ.]

Ἐν τῇ ὥρᾳ ταύτῃ καθ' ἣν ἡ οὐίχλη κατέχευε τὰς ἀγυῖας καὶ τὰς ψυχὰς, μεγίστην αἰσθάνομαι παρηγορίαν λαμβάνων πρόσκλησιν ὅπως δειπνήσω παρὰ τῷ Βικτωρί Οὐγῶ. Καὶ ἀληθῶς μὲν τὸ εὐτύχημα τοῦτο μοι συμβαίνει συχνότατα πρὸ πάντε ἢ ἐξ ἐτῶν, ἀλλ' ὑπάρχουσιν αἰσθήματα οὐδέποτε ἀμβλυνόμενα, ὑπάρχουσι διανοητικαὶ ἀπολαύσεις, αἵτινες οὐδέποτε προξενούσι κόρον.

Χθὲς λοιπὸν, ἐνῷ ἡ εὐτελής μου ἀμαξία ἐπρωχόρει ἀθορύβως ἐπὶ τῆς χιόνος κατὰ τὴν λεωφόρον τοῦ Ἐϋλῶ, ἡσθάνομην ἐξατμιζομένης ἐξω τοῦ ἐγκεφάλου μου πάσας τὰς ματαίας φροντίδας τοῦ παρισινοῦ βίου. Τὸ φέρον με ὄχημα μετεσχηματίζετο εἰς μαγικὸν ἄρμα, ἐγὼ δὲ ἤμην εὐτυχὴς καὶ συγκεκινημένος ὡς τὴν ἡμέραν ἐκείνην, καθ' ἣν τὸ πρῶτον ἔκρουσα μετὰ παλλούσης καρδίας τὴν θύραν τῆς ἐν τῇ ὁδῷ Pigale κατοικίας τοῦ διδασκάλου.

Τὴν σήμερον κατοικεῖ ἐν Πασσὺ μικρὸν τι μέγαρον ἔχον κήπον, ἐν ᾧ ῥύαξ μνηυρίζει ὑπὸ παμμεγέθη δένδρῳ. Τοὺς τοίχους τῆς αἰθούσης του καλύπτει, ὡς καὶ ἐν τῇ προτέρᾳ αὐτοῦ κατοικίᾳ, ὕψασμα κλαδωτῶν ἐρυθρῶν καὶ κίτρινον, τὸ δὲ πάτωμα τάπης τοῦ Ἰσπαχάν. Προτομὴ κοσμεῖ αὐτὴν, ἐπὶ δὲ τῆς ἐστίας ὑπάρχει Ἰσπανικὸν ἐπικάλυμμα βωμοῦ τοῦ ἸΑ' αἰῶνος, ἐρυθρὸν καὶ χρυσοκέντητον. Τὸ σπουδαστήριον τοῦ Βικτωρος Οὐγῶ, ἐν τῷ πρώτῳ πατώματι κείμενον, εἶνε ἀπλούστατον οὐδὲν περιέχον τὸ ἀξιοσημείωτον εἰμὴ μόνον θαυμασίαν κλίνην τοῦ ΙΗ' αἰῶνος, ἔχουσαν κίονας ἐλικοειδεῖς, πρὸς δὲ καὶ γραφεῖον ὑψηλότατον, καθότι ὁ Οὐγῶ ἐργάζεται πάντοτε ὀρθίως.

Ἀλλ' ἰδοὺ καταβαίνει. Οὐδόλως μετεβλήθη ἀφ' οὗτου τὸν γνωρίζω. Ὁ χρόνος ὁ ἐπιβαρύνων τὰς κεφαλὰς ἡμῶν, μόλις διὰ τῶν πτερῶν του ἔψαυσε τὸ εὐρύ αὐτοῦ μέτωπον. Ἐχει ὡς καὶ ἄλλοτε τοὺς ὤμους εὐρεῖς, τὸ βάδισμα ἀνδρικόν, τὴν κόμην κεκομμένην καὶ δασεῖαν καίτοι

1. Ἔσταχ. ἐκ τοῦ Λόγου «Περὶ τῶν προόδων τῆς χειρουργίας κατὰ τὰς τελευταίας δεκαετηρίδας», τοῦ ἐκφωνηθέντος ὑπὸ τοῦ πρυτάνεως τοῦ ἐθνικοῦ Πανεπιστημίου κ. Θ. Ἀρεταίου τῇ 14 Ὀκτωβρίου 1879, ἡμέρᾳ τῆς ἐπισήμου ἐγκαθιδρύσεως αὐτοῦ.

ἐν τῇ ἐξορίᾳ λευκανθεῖσαν, τὸ βλέμμα ζωηρόν καὶ βαθύ, τὸ δὲ νεανικὸν καὶ καλοκάγαθον αὐτοῦ μειδιάμα ἀποκαλύπτει τριάκοντα δύο δόντας.

Πρὸς ἕκαστον ἀποτείνει λέξιν τινὰ φιλόφρονα, ἐνήμερος δὲ ὢν εἰς τὰς τελευταίας συγγραφάς, τὰ ἔργα καὶ δὴ καὶ τὰς ἐλπίδας τῶν περὶ αὐτὸν, ὁμιλεῖ αὐτοῖς περὶ τούτων, οὐδέποτε δὲ περὶ ἑαυτοῦ. Πολλάκις τὸν ἤκουσα ὑπὸ τοῦ ἀπεράντου μνημονικοῦ αὐτοῦ βοηθούμενον, ν' ἀπευθύνῃ συγχαρητήριους λόγους πρὸς ταπεινὸν τινα ποιητὴν ἐπὶ τῷ τελευταίῳ ποιηματίῳ του, εἰ καὶ τὸ ποιηματίον τοῦτο ἐδημοσίευσεν ἴσως μόνον περιοδικὸν τι σύγγραμμα εἰς τριακόσια μόλις τυπούμενον ἀντίτυπα.

Βοήμανεν ἡ ὀγδόη. Ἀγγέλλεται ὅτι τὸ δεῖπνον εἶναι ἔτοιμον. Δισπρόμεθα μικρὰν αἰθουσαν διὰ δέσματος τῆς Κορδοῦνης κεκαλυμμένην, καὶ εἰσερχόμεθα εἰς τὸ ἐστιατόριον, οὗ τοὺς τοίχους κοσμεῖ πράσινον βελούδον καὶ μέγιστα κάταπτρα, τὴν δὲ ὀροφὴν ἐνετικὸν τι ἀργυροῦ φαντον ὕψασμα.

Εἰμὲθα δεκαπέντε περὶ τὴν τράπεζαν, ὁ οἰκοδεσπότης, ἡ κυρία Δ., φίλη τοῦ ποιητοῦ ὑπὸ τὰς λευκάς αὐτῆς τοίχας μειδιῶσα, ὁ Κος καὶ ἡ κυρία Renan. Περὶ τὰς ἑνδεκα δὲ ἡ κυρία Ἐδμόνδ Ἀδάμ¹ εἰσερχεται ὡς ἀνεμοστρόβιλος λαμπρότατα ἐνδεδυμένη, κάθηται παρὰ τῷ Βίκτωρι Οὐγῷ, ὁμιλεῖ ἐπὶ δέκα λεπτά εὐφυνῶς καὶ ἐλλογίμως, αἶφνης δὲ γίνεται ἀφαντος ὡς σθενόμενον μετέωρον.

Εἰς τὰς 11 1/2 ἀποσυρόμεθα. Ἰδοὺ ἐν ὀλίγαις ψυχραῖς λέξεσιν ὁ σκελετὸς ἐφεισπερίδω παρὰ τῷ Βίκτωρι Οὐγῷ. Μόνοι οἱ πλησιάζαντες αὐτὸν γινώσκουσι πόσον ὁ μεγαλοφυῆς οὗτος ἀνὴρ, ὃν εὐχθεῖς τινὲς ἀνθρώποι προσπαθοῦσι νὰ παραστήσωσιν ὡς στομφώδη τινὰ ἱεροφάντην, εἶναι φίλος ἀπλοῦς καὶ πλήρης ἀφοσιώσεως, πάμπρος φιλόστοργος τὴν μεγίστην αἰσθανόμενος εὐδαιμονίαν, ὁσάκις ἡ Ἰωάννα καὶ ὁ Γεώργιος, οἱ τελευταῖοι ἐπιζῶντες βλαστοὶ τῆς οἰκογενείας του, κάθονται ἐπὶ τῶν γονάτων του.

Δεκέμβριος, 1879.

CARNIOLI.

ΔΥΟ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΤΟΥ ΡΟΣΣΙΝΗ

Ἀπὸ τίνος χρόνου ἐπιτείνεται ἐν τῇ Δύσει καὶ μάλιστα ἐν Γαλλίᾳ ἡ προσπάθεια ὅπως συμπληρωθῇ ἡ ἱστορία τῶν μεγάλων τοῦ αἰῶνος ἀνδρῶν διὰ τῆς μελέτης τοῦ ἰδιωτικοῦ αὐτῶν βίου καὶ ὑπ' αὐτὰς τὰς ἐλαχίστας ἐπόψεις. Πληθος ἱστορικῶν ρακιοσυλλεκτηδῶν καταγίνονται νυχθημερόν ὅπως ἐξακριβώσωσι τίς ἦτο οὐχὶ ὡς στρατηγὸς ὁ Βοναπάρτης ἢ ὡς μουσικὸς ὁ Ροσσίνης, ἀλλὰ κατὰ ποῖαν ὥραν ἠγείροντο οὗτοι τὸ πρωῒ, τὸ χρῶμα τῆς κοιτωνικῆς αὐτῶν ἐσθῆτος, τὸν θύσανον τοῦ νυκτικοῦ σκούφου καὶ τὸν χαρακτῆρα τῶν σχέσεων αὐτῶν οὐχὶ πρὸς τὰ ξένα κράτη ἢ τὸ φιλόμουσον κοινόν, ἀλλὰ πρὸς

1. Ἡ κυρία Ἐδμόνδ Ἀδάμ, γνωστὴ εἰς τὸν φιλολογικὸν κόσμον ὑπὸ τὸ οἰκογενειακὸν αὐτῆς ὄνομα Λαμβέρτ, ἤρξατο πρὸ μικροῦ ἐκδίδουσα τὴν Nouvelle Revue, περιοδικὸν ἀξιολόγητον καταλαβὼν θέσιν ἐν τῷ γαλλικῷ τύπῳ.

Σ. Μ.

τὸν θαλαμηπόλον, τὴν σύζυγον, τὸν μάγειρον, τὰ τέκνα καὶ τὸν κουρέα. Τὰ προϊόντα τῆς τοιαύτης ἀνασκαφῆς νομίζομεν ἐνδιαφέροντα τοὺς ἀναγνώστας τῆς «Ἑστίας» μόνον ὁσάκις τύχωσιν ἔχοντα αὐτὰ καθ' ἑαυτὰ καλλιτεχνικὴν τινα ἀξίαν. Μεταξὺ τῶν τοιούτων, καὶ ἐν ἐξῶχ μάλιστα θέσει, πρέπει ἀναντιρρήτως νὰ καταταχθῶσιν αἱ κατωτέρω δύο αὐτόγραφοι ἐπιστολαὶ τοῦ Ροσσίνης, ἐξ ὧν ἀποδεικνύεται ὅτι, ἂν ἔλειπον ἀπ' αὐτοῦ αἱ μουσικαὶ δάφναι, ἔπρεπε καὶ πάλιν νὰ μείνῃ ἀθάνατον τὸ ὄνομα αὐτοῦ, ὡς τοῦ εὐφυεστάτου τῶν νεωτέρων χρόνων γαστρονόμου.

Ἡ πρώτη τῶν ἐπιστολῶν τούτων ἔχει ὡς κατωτέρω:

«Μετὰ τὴν ἡδονὴν, ἣν μοι προξενεῖ ἡ ἀποχὴ ἀπὸ πάσης ἐργασίας, δὲν γνωρίζω ἄλλην μεγαλύτεραν ἐκείνης ἣν αἰσθάνομαι ὅταν τρώγω μετ' ὀρέξεως. Ἡ ὀρεξίς εἶναι διὰ τὸν στόμαχον ὅ,τι ὁ ἔρως διὰ τὴν καρδίαν. Ὁ στόμαχος εἶναι ὁ ἀρχιμουσικὸς ὅστις διευθύνει καὶ ἐμψυχώνει τῶν ἡμετέρων παθῶν τὴν ὀρχήστραν. Κενὸς στόμαχος κλαυθμηρίζει ὡς μελαγχολικὸς πλαγίαιος, ἐνῶ πλήρης ὢν ἀντηχεῖ ὡς ὀλόκληρος ὀρχήστρα μετὰ τῶν χαρμωσύνων αὐτῆς τριγῶνων καὶ κυμβάλων. Ὁ ἔρως τότε μεταβάλλεται εἰς πρώτην δξύφωνον ψάλλουσαν ἐν τῷ ἐγκεφάλῳ ἡμῶν μονωδίας, αἵτινες κηλοῦσι τὴν ἀκοὴν καὶ ἀναρπάζουσι τὴν καρδίαν. Ὁ ἔρως, τὸ φαγητόν καὶ ἡ χώνευσις εἶναι αἱ τρεῖς πράξεις τοῦ κοινικοῦ μελοδράματος ὅπερ καλοῦμεν ζῶν, διασκεδαζομένην ὡς ὄναρ ἄφρονος καμπανίτου οἴνου. Ὁ μὴ ῥοφῶν τὸν ἀφρόν τοῦτον ἐγκαίρως, ἀλλ' ἀφίνων αὐτὸν νὰ χυθῇ, φαίνεται μοι ἀξίος φρενοκομείου».

Ἡ δὲ δευτέρα ἐπιστολὴ, γραφθεῖσα τὴν ἐπιούσαν τῆς μοναδικῆς ἐπιτυχίας τοῦ «Κουρέως τῆς Σεβίλλης», εἶναι ἡ κατωτέρω:

«Πολὺ μείζονα ἢ εἰς τὸ μελοδράμα μου σπουδαιότητα ἀποδίδω ἐγὼ, πιστεύω δὲ καὶ ὑμεῖς, εἰς τὴν ἐφεύρεσιν νέας τινὲς ἐξαισίας σαλάτας. Ἡ συνταγὴ τῆς νέας μου ἀνακαλύψεως εἶναι ἡ ἐξῆς:

«Λάβε ἀρκούσαν ποσότητα ἀγουρολάδου, σινάπεως ἀγγλικῆς, καλοῦ ὄξους, ζωμὸν λεμονίου, πέπερι καὶ ἄλλας· ἀφοῦ δὲ ἀναμίξῃς καὶ ἐφ' ἱκανὴν ὥραν ἀνακινήσῃς ταῦτα πάντα, πρόσθεσον εἰς τὸ μίγμα ὕδνα (truffles) λιανοκοπέντα. Ὁ ἔχων σῶας τὰς γευστικὰς δυνάμεις καταλαμβάνεται τρώγων τὸ ἄρτυμα τοῦτο ὑπὸ ἐκστάσεως οὐρανίας. Ὑπὸ τὸ κράτος τοιαύτης μακαριότητος μ' ἐτίμησε προχθὲς ὁ καρδινάλιος ἀντιπρόσωπος τοῦ Πάπα διὰ τῆς ἀποστολικῆς αὐτοῦ εὐλογίας. Τὸ ὕδνον εἶναι ὁ βασιλεὺς τῶν βολεῶν, πρὸς μόνην τὴν μουσικὴν τοῦ Μοζάρτου δυνάμενος νὰ συγκριθῇ, καὶ τοῦτο πρὸ πάντων ἔχων κοινὸν μετ' αὐτῆς, ὅτι ὅσον περισσό-

τερον τρώγομεν ὕδνα ἢ ὅσον συχνότερον ἀκούομεν τὸν Δὸν Ζουάν· κατὰ τοσοῦτον ἡ ὀρεξίς ἡμῶν αὐξάνει».

E. P.

ΕΟΡΘΗ ΕΘΝΙΚΗ ΕΝ ΓΕΝΕΥΗ

Τὴν 11ην Δεκεμβρίου οἱ Γενεῖοι ἐπανηγύρισαν τὴν ἐπέτειον ἡμέραν μεγάλης νίκης, ἣν ὑπὸ τὸ ὄνομα Journée de l' Escalade ἑορτάζουσι μετὰ μεγάλης ζωηρότητος κατ' ἔτος. Πρὸ πολλῶν ἡδὴ ἡμερῶν ἐκτακτὸς κίνησις παρατηρεῖτο εἰς τὰς ὁδοὺς καὶ ποικίλαι προετοιμασίαι ἐγίνοντο διὰ τὴν ἐπίσημον ταύτην ἡμέραν, καθ' ἣν ἔθος ὑπάρχει νὰ δίδωνται χοροὶ, γεύματα, διασκεδάσεις, καθόσον μάλιστα εἶνε καὶ ἡ μόνη ἡμέρα τοῦ ἔτους, καθ' ἣν ἐπιτρέπεται νὰ περιφέρονται εἰς τὰς ὁδοὺς προσωποδοφοροί. Τὰ ἐμπορικὰ καταστήματα ἐκοσμοῦντο διὰ ποικίλων ἐνδυμασιῶν, εἰς δὲ τὰ ζαχαροπλαστεῖα ἐβλεπέ τις περὶεργὰ πλακούντια ἔχοντα σχῆμα λέβητος. Ἡ ποικίλη αὕτη ἐκθεσις καὶ ἡ ἐκτακτὸς ἐπίσης κίνησις εἰς τὴν φιλήσυχον αὐτὴν πόλιν, ἐν ἣ τὰ πάντα βαίνουν μεμετρημένως καὶ κατὰ τὸν μόνοντον ὁρμὸν τῶν ὥρολογίων, εἰς τὴν κατασκευὴν τῶν ὁποίων οἱ Γενεῖοι ἔχουσιν, ὡς γνωστὸν, ἐξοχὸν ὁμολογουμένως ἐπιδεξιότητα, δὲν δύνανται εἰμὴ νὰ κινήσωσι τὴν περιέργειαν παντὸς ξένου ἐπιθυμοῦντος νὰ μάθῃ πρὸς τί τὸ ἐκτακτὸν τῆς ἡμέρας ταύτης. Ἐκαστος ἔθνος περιέχει ἐν τῇ ἱστορίᾳ αὐτοῦ ἡρώϊκὴν τινα σελίδα, ἣν μετ' εὐλαθείας οἱ πατέρες διδάσκουσιν εἰς τὰ τέκνα των, πολλάκις δὲ καὶ ἔθνη κατέχοντα δευτερεύουσαν γεωγραφικὴν θέσιν, δύνανται οὐχ ἥττον νὰ παρουσιάσωσι πολλὰ προπατορικὰ ἀνδραγαθήματα, ἅτινα ἐκπλήσσοντα τὴν διάνοϊαν καὶ τὴν φαντασίαν ἐνθαρρύνουσιν εἰς τὴν ἀνδρείαν τὴν νεωτέραν γενεάν. Εἶνε ὅθεν ἐπόμενον μετὰ περιεργείας νὰ ἐρωτήσῃ τις ποῖον τὸ ἀνδραγαθίωμα αὐτὸ τῶν μεγαθύμων προπατόρων τῶν Γενεῶν, ὅπερ ἐξαιρετικῶς μετὰ τοσαύτης πομπῆς κατ' ἔτος ἑορτάζεται. Ἰδοὺ δὲ τί λέγει ἡ ἱστορία: Κατὰ τὸ ἔτος 1602 Σαβογιάρδοι ἠθέλησαν νὰ εἰσέλθωσιν ἐν καιρῷ νυκτὸς καὶ βαθέος σκότους εἰς τὴν πόλιν, ὅπως ἀλώσωσι τὴν Γενεύην, ἥτις κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν περιεκυκλοῦτο ὑπὸ μικροῦ τείχους, ἔχοντος μίαν μόνην πύλιν, ἣν πάντοτε δύο φύλακες ἐφρούρου. Οἱ ἐχθροὶ, ἢ μάλλον ὁ ἐχθρὸς, καθότι ἐκ τῶν ἀποτελεσμάτων κλίνω νὰ πιστεύσω, ὅτι εἰς μόνος τοιοῦτος ἐπαρουσιάσθη, ἐπλησίασε, καὶ ἡτοιμάζετο εἰς ἀναβρίχσιν τοῦ τείχους, ὅτε ὁ Θεὸς παρ' ἐλπίδα ἔσωσε τὴν πόλιν ἐκ τοῦ φοβεροῦ αὐτοῦ κινδύνου διὰ τοῦ ἐξῆς τρόπου. Πλησίον τῆς πόλεως ἐπὶ τίνος προχώματος κατῴκει γυνὴ τις, διότι καὶ εἰς τὴν ἱστορίαν αὐτὴν, καθὼς πανταχοῦ καὶ πάντοτε ἀκόμη καὶ εἰς τὰ ἀνδραγαθήματα, ὑποκρύπτεται σκιά τις τοῦ ὠραίου φύλου. Ἡ γυνὴ αὕτη, ἔχουσα ἀνδρικὸν

Λυπούμαι μὴ δυνήθεις νὰ στενογραφῇσῃ τὰ περὶ τὴν τράπεζαν λεχθέντα, θ' ἀφηγηθῶ δὲ ἐν ὀλίγοις τὰ μᾶλλον ἀξιοσημείωτα. Καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν ἐγένετο λόγος περὶ τῆς θανατικῆς ποινῆς, περιττὸν δὲ θεωρῶ ν' ἀναμνήσω ἐνταῦθα τὴν περὶ ταύτης γνώμην τοῦ Βίκτωρος Οὐγῷ.

Ὁ Vacquerie προτείνει τὴν κατάργησιν τοῦ παρασῆμου τῆς Λεγεώνας τῆς τιμῆς.

Επὶ στιγμὴν ἀναφέρεται ὁ Αἰμίλιος Ζολὰ καὶ ἡ Νανά, ἣν δὲ μόνον εὐρίσκει ὁ συγγραφεὺς οὗτος ὑπερασπιστὴν τὸν Ἀλφόνσον Δωδέ. Ὁ διδάσκαλος γελαῖ, λυπούμενος διότι ἡ κατέχουσα τὸν Ζολὰ ροσταλγία τοῦ βορβοῦρου ἀπει-

ὑψος καὶ ῥωμαλέον σῶμα, ἦτο πλύντρια, γνωστὴ κατὰ τὴν συνοικίαν ὑπὸ τὸ ὄνομα *Mère Royaume*, καὶ καθ' ἣν στιγμὴν ἐμελλε νὰ γίνῃ ἡρώς, ἡσχολεῖτο, ὡς καλὴ οἰκοκυρὰ, εἰς τὴν κατασκευὴν ζωμοῦ, τὸν ὁποῖον ἐντὸς λέβητος προητοιμάζεν εἰς ἱκανὴν ποσότητα, ὅπως χρησιμεύσῃ εἰς τὸ γεῦμα πολλῶν ἐργατριῶν ἐργαζομένων εἰς τοὺς πλυνούς της. Ἀκούσασα ὅθεν κρότον, ὅλως ἐκτακτον εἰς τοιαύτην ὥραν, ὑπώπτευσεν ὅτι ἦσαν ἐχθροὶ, καὶ εὐθὺς τῇ ἐπέρχεται ἡ ἰδέα νὰ σώσῃ τὴν πατρίδα της καὶ νὰ ἀπαθανάτισῃ τὸ ὄνομά της, θυσιάζουσα τὸν ζωμόν. Λαβοῦσα ὅθεν διὰ τῶν κρατερῶν χειρῶν της τὸν λέβητα, ἔρριψεν αὐτὸν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῶν πολυαριθμῶν ἐχθρῶν, ἀφήσασα ἅμα κραυγὴν, ἥτις ἐξέγειρε τοὺς δύο φρουρούς. Οὗτοι πηδήσαντες εὐθὺς ἐπὶ τοῦ προχώματος ἔρριψαν ἐπανειλημμένως ὅπλα κατὰ τῶν ἐχθρῶν, ἐκ τῶν ὁποίων πλείστους ἐθανάτωσαν, πολλοὺς ἐπλήγωσαν καὶ τοὺς λοιποὺς ἔτρεψαν εἰς φυγὴν. Ἐκτοτε οἱ Σαβογιάρδοι, κατησχυμένοι, καὶ ἐκτιμώντες τὴν ἀνδρείαν τοιοῦτων ἐχθρῶν, οὐδεμίαν ἄλλην ἐφοδὸν ἐτόλμησαν νὰ κάμωσι, καὶ οὕτως ἡ Γενεύη ἔμεινεν ἀνενόητος, χάρις εἰς τὸν πατριωτισμὸν τῆς *Mère Royaume* καὶ τὸν ἡρωϊσμὸν τῶν δύο φρουρῶν. Ὁ λέβης, εὑρεθεὶς τὴν ἐπιούσαν ἀνέπαφος ἐκτὸς τῆς πύλης, διατηρεῖται μέχρι σήμερον καὶ δεικνύεται ὡς ἀντικείμενον μεγίστης ἱστορικῆς ἀξίας εἰς τὸ Μουσεῖον τῆς Γενεύης.

Εἰς ἀνάμνησιν ὅθεν τῆς λαμπρᾶς αὐτῆς νίκης ὑπάρχουσιν ἄπειρα δημοτικὰ ἄσματα ἐκθειάζοντα τὴν ἀνδρείαν τῶν προγόνων τῶν Γενεῶν καὶ προτρέποντα τοὺς νέους νὰ τοὺς ὁμοιάσωσι. Πρὸς τιμὴν δὲ τοῦ ἱστορικοῦ τούτου γεγονότος τρώγουσιν ὅλοι κατ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν πλακούντια ἔχοντα σχῆμα λέβητος, κατεσκευασμένα ἐκ σοκολάτας ἢ διπύρων.

Μετὰ τὴν ἀφήγησιν ταύτην, βλέπω πολλὰς ἐκ τῶν ἀναγνωστριῶν ἐκφραζούσας μετ' εἰρωνείας τὰς ἐπὶ τοῦ σπουδαίου τούτου ἀντικειμένου σκέψεις των· διατί λοιπὸν νὰ ἀποσιωπήσω καὶ ἐγὼ τὴν ἰδικήν μου; Βεβαίως, ὅστις βλέπει τὴν ἀθλιότητα τῶν πενιχρῶν Σαβογιάρδων, οὔτινες, κατὰ τὸ πλεῖστον ἐπαῖται, περιφέρονται λεύγας μακρὰν, ὅπως διὰ τινος ἁματίου κινήσωσι τὸν οἶκτον καὶ λάβωσιν ἕνα δόλον, ἀπορεῖ πῶς εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς Γενεύης παρουσιάζονται ὡς οἱ ἐπικινδυνώστεροι τῶν ἐχθρῶν. Μένει δὲ τις ἐκπληκτος, ὅταν μάθῃ ὅτι εἰς μόνος λέβης καὶ δύο βολαὶ ἤρκεσαν ὅπως τρέψωσιν αὐτοὺς εἰς φυγὴν διαπαντός. Μήπως λοιπὸν τὸ στίφος αὐτὸ τῶν ἐχθρῶν ἦσαν ἀπλῶς πτωχοὶ Σαβογιάρδοι, ἐρχόμενοι δι' ἐπαίτησιν εἰς Γενεύην, καὶ εὐρόντες τὴν πύλιν κελκυσμένην ἠθέλησαν νὰ ἔμβωσι παρὰ τὰ κεκαλονισμένα, ἰδόντες ὁμῶς ὅτι οἱ δύο πρῶτοι σύντροφοί των ἔπε-

σαν θύματα τῆς ἀνδρείας τῆς *Mère Royaume*, οἱ λοιποὶ προσετίμησαν νὰ ἐπιστρέψωσιν εἰς τὰ ἴδια; Αὐτοὶ λοιπὸν εἶνε τὸ μέγα ἀνδραγάθημα, ἢ μᾶλλον ἡ μόνη ἡρωϊκὴ σελὶς τῆς ἱστορίας τῆς Γενεύης, ἀξία εἰδικῆς πανηγύρεως. Εὐτυχὲς ἔθνος, τὸ ὁποῖον δὲν ἐγνώρισεν φοβερωτέρας ἐχθροὺς ἀπὸ τοὺς Σαβογιάρδους, οἵτινες τρέπονται εἰς φυγὴν μὲ μόνον ἕνα κρατῆρα ζέοντος ὕδατος! Τί ἠθέλατε κάμει, ἀπλοῖκοι ἄνδρες, ἐάν ὑπῆρχον εἰς τὴν ἱστορίαν σας αἱ ἡρωϊκαὶ σελίδες τῆς παλαιᾶς καὶ νέας τῆς Ἑλλάδος ἱστορίας; Τί ἠθέλατε λέγει ἐάν κατήγεσθε ἐκ τῆς γενεᾶς ἐκείνης τῶν ἡρώων καὶ τῶν ἡρωιδῶν, τῶν ὁποίων ὁ μαρτυρικὸς βίος ἐκάστου περιέχει ὁλόκληρον ἱστορίαν ἔθνους; Ποῖαι δὲ ἠθέλον εἶσθαι αἱ ἀξιώσεις σας, ἐάν ἀντὶ ζωμοῦ, τὸν ὁποῖον ἐθυσιάσατε, ἐδίδατε τὴν περιουσίαν σας ὅλην, τὰ τέκνα σας, τὴν ζωὴν σας;

Εὐδαίμονες ἐν τῇ ἀπλότητι ὑμῶν, καὶ μὴ γνωρίζοντες τί ἐστὶ ἀληθὴς πόλεμος, φοβερὸς καὶ βάρβαρος ἐχθρὸς, θυσιᾶι καὶ στερήσεσι ὑπὲρ τῆς πατρίδος, ἐξακολουθεῖτε νὰ ἐορτάζετε κατ' ἔτος τὴν λαμπρὰν αὐτὴν νίκην κατὰ τῶν Σαβογιάρδων καὶ ἐξακολουθεῖτε νὰ πανηγυρίζετε τὴν ἀπελευθέρωσίν σας, τρώγοντες εἰς ἀνάμνησιν πλακούντια ἐκ σοκολάτας, καὶ ἄδοντες τὰς ἐνδόξους πράξεις τῶν προγόνων σας!

Ἐν Γενεύῃ, Δεκέμβριος τοῦ 1879 K^a E. M. A.

ΑΘΗΝΑΙΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΙΑ'

ΤΗ ΚΥΡΙΑ Χ***, ΕΙΣ ΠΑΡΙΣΙΟΥΣ.

Ἐν Ἀθῆναις, τῇ 20 Ἰανουαρίου 1880.

Σοῦ ὑπεσχέθην διὰ τῆς τελευταίας μου ἐπιστολῆς περιγραφὴν τοῦ πρώτου μικροῦ βασιλικοῦ χοροῦ, ὅστις ἐδόθη ἐφέτος, καὶ σπεύδω νὰ ἐκπληρώσω τὴν υπόσχεσίν μου, πρὶν ἢ ἔλθῃ τοῦ ταχυδρομείου ἡ ἡμέρα, ὠφελουμένη ἀπὸ θερμῆς, ἀλλὰ παροδικῆς βεβαίως, ἡλίου ἀκτῖνα, ἥτις εἰσδύει τὴν στιγμὴν αὐτὴν διὰ τοῦ παραθύρου μου, καὶ ζωογονεῖ κάπως τοὺς παγωμένους μου δακτύλους. Τί χειμῶν, ἀδελφὴ μου, εἶνε ὁ ἐφετεινός! Ὑπεδέχθημεν πρὸ ἐνὸς καὶ ἡμίσεος μηνὸς τὴν πρώτην χιόνα μετ' εὐθύμου σχεδὸν ἐκπλήξεως, καὶ τὴν συνελέξαμεν ἰδίαις χερσίν ἀπὸ τῆς φλιάς τῶν παραθύρων μας, καὶ ἐσφαιροβολήθημεν δι' αὐτῆς, καὶ τὴν κατεπατήσαμεν χαίρουσαι, πρὶν ἢ ἔτι ἀναλυθῇ εἰς ῥύπον καὶ πηλόν, ἐλπίζουσαι ὅτι, ὡς συνήθως, οὐδὲν ἄλλο ἦτο ἡ ὥραία τις χειμερινὴ σκηνογραφία, παρασκευασθεῖσα εἰς στιγμιαίαν ἡμῶν διασκέδασιν ὑπὸ τοῦ ἀθηναϊκοῦ χειμῶνος, καὶ μέλλουσα νὰ διαλυθῇ τὴν ἐπαύριον ὑπὸ τὸ φαιδρὸν τοῦ ἡλίου θάλαπος. Καὶ διελύθη μὲν ἀληθῶς, ἀλλὰ τί τὸ ὄφελος, ἀφοῦ μετ' ὀλίγας ἡμέρας ὑπεδέχθημεν τὴν δευτέραν της ἐκδοσιν; Ἐξεπλάγημεν καὶ τότε, ἐννοεῖται, ἀλλ' ἡ ἐκπληξίς μας οὐδὲν

εἶχε πλέον τὸ εὐθυμον. Ὅτε δὲ μετὰ μίαν μόλις ἐβδομάδα ἐλεύκανε τὰς στέγας ἐκ τρίτου ἢ χιόν, καὶ μετ' ὀλίγας πάλιν ἡμέρας ἐκ τετάρτου, καὶ ἐπάγωσαν τῶν ῥυακίων τὰ ὕδατα, καὶ εἶδομεν τὰς λεμονοπορτοκαλλέας τῶν κήπων μας φυλλορρούσας καὶ μελαγχολικάς—κατὰ τὴν ὥραιαν ἐκφρασιν, ἣν μετεχειρίσθη προχθὲς ὁ βασιλεὺς, ὁμιλῶν ἐν τῷ χορῷ μετὰ τινος τῶν προσκεκλημένων,—τότε πλέον ἡ ἐκπληξίς μας ἐκορυφώθη εἰς ἀδηνόμιαν, καὶ ἡ παιδικὴ ἐκείνη ἀπὸ τῶν πρώτων χιόνων χαρὰ μετετρέπη εἰς ἀγανάκτησιν, ἣν ἀπὸ ἐνὸς ἡδὴ μηνὸς μαρτυροῦμεν δι' ἐπιφωνημάτων καὶ βηχός, διὰ πατάγου ῥινῶν καὶ χουχουλισμάτων, διὰ σισυρῶν καὶ χειμῶλων.

Καὶ μ' ὅλ' αὐτὰ ἐν τούτοις, καὶ μ' ὅλας τὰς ἀπαισίας προρρήσεις τῶν ἀστρονόμων μας, οἵτινες προεικάζουσι βαρύτερον ἔτι τὸν ἐπερχόμενον χειμῶνα, διασκεδάζομεν ἐφέτος, φίλη μου, πολὺ περισσότερον παρ' ὅσον διεσκεδάσαμεν πέρυσι, ὅτε δὲν εἶδομεν σχεδὸν χειμῶνα καὶ ὀλίγον ἔλειψε νὰ μεταβληθῶμεν εἰς ἀμφίβια, ὑπὸ τὰς ἀδιακόπους βροχάς, δι' ὧν μᾶς ἐφιλοδώρει ὁ νότος. Εἶπον: μ' ὅλ' αὐτὰ, ἐνῷ ἔπρεπεν ἴσως ὀρθότερον νὰ εἶπω: δι' ὅλ' αὐτὰ. Ἀφοῦ οἱ χοροὶ καὶ αἱ συναναστροφαὶ καὶ αἱ παννυχίδες εἶνε διασκεδάσεις χειμεριναί, δὲν εἶνε φυσικὸν ν' αὐξάνωσι καὶ νὰ πληθύνωνται ὅσῳ αὐξάνει κ' ἐντείνεται ὁ χειμῶν; Τοῦτο συνέβη κ' ἐφέτος, ὡς σοῦ ἔγραφον τὴν παρελθοῦσαν ἐβδομάδα. Ἡνοίχθησαν τὰ διάκοσμα δώματα τῶν πλουσίων μεγάρων, καὶ ἄλλα μὲν καθ' ἡμέρας τακτάς, ἀλλὰ δ' ἐκτάκτως συναθροίζουσιν ἐπὶ τοῦ λείου δαπέδου των πυκνὸν καὶ φαιδρὸν τὸν ὄμιλον τῶν χορευτῶν καὶ χορευτριῶν, οἵτινες, ἐνῷ ἔξω συρίζει ὁ βορρᾶς καὶ λευκαίνονται ὑπὸ τὴν χιόνα οἱ δρόμοι, ἀποζημιῶσι τὰς ἐκ τῆς ἀργίας τοῦ παρελθόντος αἰμωδιώσας κινήμας των, παρατείνοντες τὸ *cotillon* μέχρι πρωίας. Καὶ αὐτοὶ δὲ οἱ χοροὶ τῆς Αὐλῆς, οὗς, χάρις εἰς τὴν εὐμενῇ τῶν βασιλέων ἀγαθότητα, συνεθίσεν ἡδὴ ν' ἀναμνήνῃ τακτικῶς ἀνὰ πάντα χειμῶνα ἡ καλὴ τῶν Ἀθηνῶν κοινωνία, προϋπολογίζουσα τὴν ἐξ αὐτῶν διασκέδασιν ὡς ὀρισμένον εὐθυμίας εἰσόδημα, καὶ αὐτοὶ ὑπῆρξαν ἐφέτος ἐκτάκτως ὠραῖοι καὶ ζωηροί.

Ὁ τὴν παρελθοῦσαν δευτέραν δοθεὶς μικρὸς χορὸς—ἡ συναναστροφή ὡς καλεῖ αὐτὸν ἡ αὐλικὴ γλῶσσα—ὑπῆρξεν ἀναντιρρόπως εἰς τῶν ὠραιότερων χορῶν ὅσους περιέλαβόν ποτε αἱ ὑψόφοροι ἐκεῖναι καὶ ἀληθῶς λαμπραὶ αἰθουσαι, ἃς Γερμανοὶ ἀρχιτέκτονες καὶ Ἰταλοὶ ζωγράφοι κατεσκεύασαν καὶ διεκόσμησαν ἐν ἔτει 1848 ἐν μέσῳ τῶν βασιλικῶν ἀνακτόρων των Ἀθηνῶν, καὶ τὰς ὁποίας θαυμάζουσι δικαίως καὶ αὐτοὶ οἱ τὴν πρωτεύουσιν ἐπισκεπτόμενοι ξένοι. Εἰς τὰς αἰθούσας ταύτας δίδονται ὑπὸ τῆς νέας

βασιλείας οὐ μόνον οἱ μεγάλοι ἀλλὰ καὶ οἱ μικροὶ χοροὶ. Εἶνε δὲ βεβαίως προτιμότερος ὁ χῶρος οὗτος διὰ πολυπληθῆ καὶ μάλιστα χορευτικὴν ὁμήγυριν τῶν μακρῶν ἐκείνων καὶ ὑποτρεμόντων πολλακίς δωματίων τοῦ τρίτου ὀρόφου, ὅπου ἡ βασίλισσα Ἀμαλία συνεχάκει τὸν παλαιὸν καιρὸν τὴν εὐαρίθμον καὶ ἀραιὰν ὁμάδα τῶν ἐκλεκτῶν, οἵτινες ἦσαν συνήθως οἱ κλητοὶ τῶν μικρῶν χορῶν τῆς πρῆν Αὐλῆς. Προτιμῶ δέ, καὶ προτιμῶσι μαζύ μου, εἶμαι βεβαία, τὰς αἰθούσας τῶν μεγάλων χορῶν πάντες οἱ προσκεκλημένοι, διότι πρώτη καὶ ἀπαραίτητος ἀνάγκη παντὸς χοροῦ,—εἴτε χορὸς καλεῖται, εἴτε συναναστροφή, εἴτε ὅ,τι δήποτε ἄλλο—εἶνε αἰθουσα εὐρεῖα, σταθερὸν ἔχουσα τὸ ἔδαφος, ὑψηλὴ καὶ εὐάερος. Εἶνε τόσον εὐχάριστον νὰ χορεύῃς ἀνέτως, χωρὶς νὰ πνίγῃσαι ἐντὸς τοῦ πλήθους, μηδὲ νὰ κινδυνεύῃς νὰ πατηθῇς ἢ νὰ πατήσῃς ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν, μηδὲ νὰ αἰσθάνῃσαι ὅτι ἐνδίδει τὸ ἔδαφος ὑπὸ τὰς πόδας σου, μηδὲ νὰ δυσκολεύῃσαι ν' ἀναπνεύσῃς ἐντὸς πνιγνῆς καὶ θερμῆς ἀτμοσφαίρας! Τὰ προσόντα δὲ ταῦτα συννοοῦσιν ἅπαντα ἐν ὠραιότατῳ συνδέσμῳ αἱ ἀνακτορικαὶ αἰθουσαι τῶν μεγάλων χορῶν. Ὅταν μάλιστα ἀναλογίζωμαι ἰδιωτικὰς τινὰς αἰθούσας, τὰς ὁποίας ἀρέσκονται συνήθως οἱ προσκαλοῦντες νὰ πληρῶσι μέχρι καὶ τῶν προθαλάμων, φρονούντες ἴσως μετὰ τοῦ K. de Montlucar τοῦ Scribe «qu'il vaut mieux entasser ses amis dans l'antichambre... et quelques-uns même sur l'escalier», καὶ μεριμνῶντες, ὡς ἐκεῖνος, οὐχὶ πῶς νὰ διασκεδάσωσιν οἱ ξένοι των ἀλλὰ πῶς μᾶλλον νὰ ἐπιδείξωσι τὸ πλῆθος τῶν σχέσεων των, αἰσθάνομαι ἀληθινὴν χαρὰν καὶ ἀνακούφισιν, οὕτως εἰπεῖν, ὁσάκις εὐρίσκωμαι ἐν μέσῳ τῶν περιχρύσων ἐκείνων καὶ ὑψηλῶν δωματίων, καὶ φέρομαι ἀνάρπαστος ὑπὸ τοῦ χοροῦ διὰ τῆς δροσερᾶς ἐκείνης ἀτμοσφαίρας, πρὸς τὸ γοργὸν καὶ ἐναρμόνιον μέλος τελείας ὀρχήστρας, ὑπὸ τὸ ἄπλετον ἀλλὰ ἱλαρὸν φῶς τῶν πολλῶν πολυελαίων, ὧν ἡ ἀνωθεν καταπεμπμένη λάμψις μαγεύει χωρὶς νὰ κουράζῃ τοὺς ὀφθαλμούς.

Ἐννοεῖς ἐπομένως εὐκόλως πόσον διεσκεδάσα τὴν παρελθοῦσαν δευτέραν, ἢ καὶ δὲν ἐχόρευσα πολὺ, διότι ἤμην κουρασμένη ἐκ προηγουμένων ἀγρυπνιῶν. Οἱ ἀντίχοροὶ καὶ οἱ στρόβιλοι δὲν παρετάθησαν, ὡς ἄλλοτε, πέραν τοῦ μεσονυκτίου, διότι ἡ ἐνδιαφέρουσα, ὡς λέγεται, θέσις τῆς βασιλίσσης δὲν ἐπέτρεπεν αὐτῇ οὔτε νὰ μετᾶσχῃ τοῦ χοροῦ, οὔτε νὰ παρατείνῃ πέραν τοῦ προσήκοντος τὴν νυκτερινὴν αὐτῆς ἀγρυπνίαν. Καὶ τοι ὁμῶς ἡ Α. Μεγαλειότης ἀπέχετο τῆς χορευτικῆς διασκέδασης τῶν προσκεκλημένων της, ἦτο περιχαρὴς, ὡς πάντοτε, καὶ φαιδρῶτάτη, προσπνῆς καὶ ὁμιλητικὴ, ἡ δὲ ἀγαθὴ της μορφή, ἐφ' ἧς τοσοῦτον εὐχαρὶς θάλλει ἔτι ἡ

τῆς νεάνιδος ἀφέλεια, ὅφ' ὅλην τὴν αἴγλην τῆς ἡγεμονικῆς μεγαλειότητος, ἐνεθάρρυνε διὰ διαρκούς ἰλαροῦ μειδιήματος τὸν εὐπτερον ὄμιλον, ὅστις ἤρχετο καὶ παρήρχετο στροβιλιζῶν ἐνώπιόν της. Ἐφόρει χαριεστάτην μελανὴν ἐσθῆτα, διάκοσμον διὰ βαρυτίμων λευκῶν τριχάπτων καὶ ὀρθοῦ ὄλου ἀδαυάντων, φαντάζεσαι δέ, πόσον ἡ ἀνθηρὰ αὐτῆς χοροῖα ἀνεδείκνυτο ἔτι ἀνθηροτέρα ὑπὸ τῆς ἀμαυρᾶς ἐκείνης ἀναβολῆς. Ἐνωρίζεις βεβαίως, σὺ ἡ παρισινή, πόσον τὰ μελανὰ φορέματα εἶνε ἐφέτος τοῦ συρμοῦ κατὰ τοὺς χοροὺς καὶ τὰς ἐσπερίδας, ἀγνοεῖς ὅμως, ὅτι καὶ ἡμεῖς, αἱ ὀσμηραὶ τελειοποιούμεναι, κατηντήσαμεν πλέον τὸσον ἐνήμεροι εἰς τοὺς νόμους τοῦ K. Worth, ὥστε μετεφευτέσαμεν ἤδη τὰς μελανὰς ἐσθῆτας ἐν Ἀθήναις, χωρὶς ν' ἀφήσωμεν νὰ παλαιώσῃ οὐδ' ἓνα κἀν χειμῶνα ὁ συρμός των. Οὕτω δὲ πλησίον τῆς βασιλικῆς τέσσαρες ἄλλαι μελαναὶ ἐνδυμασίαι ἀνέπτυσαν, ἄλλη μὲν τὰ λευκά της τρίχες, ἄλλη δὲ τοὺς διανθεῖς της στεφάνους, καὶ ἄλλη τοὺς πολυχρόμους θυσάνους της, ἀλλ' ἦσαν ὅμως ὅλαι σχεδὸν ἀκομφαί καὶ ἐζητημέναι, προκαλοῦσαι μὲν τὸ βλέμμα ἀλλὰ μὴ εὐχαριστοῦσαι αὐτό. Περί ἄλλων φορεμάτων μὴ μ' ἐρωτᾷς. Ὅχι διότι δὲν ἦσαν ὡραῖα. Τούναντίον ἦσαν ὡραιότατα, πλουσιώτατα, βαρυτιμώτατα τὰ πλεῖστα. Ἀλλὰ δι' αὐτὸ ἴσα ἴσα σοῦ λέγω: μὴ μ' ἐρωτᾷς. Δὲν ἤξεύρω ποῖον εἶνε τὸ ἰδικόν σου φρόνημα· τὸ κατ' ἐμὲ ὅμως λυποῦμαι φοβερά, καὶ ἐλεεινολογῶ τὸν τόπον μας καὶ τὸ μέλλον του, ὅσakis βλέπω εἰς ποῖον ὕψος πολυτελείας ἀνέγαγε τὴν ἐνδυμασίαν μας ἡ οὕτω καλουμένη—ἀλλὰ κακῶς ἐννοουμένη—κοινωνικὴ ἀνάγκη. Τὸ βλέπω δὲ δυστυχῶς πολὺ συγχὰ τὸ φαινόμενον τοῦτο, καὶ εἰς τὸν τελευταῖον ἀνακτορικὸν χορὸν τὸ εἶδον τοσοῦτον ἀνεπτυγμένον, ὥστε αἱ λυπηραὶ σκέψεις, τὰς ὁποίας μοῦ ἐγέννησε, μ' ἐρρίψαν εἰς δυσθυμίαν παράδοξον, τὴν ὁποίαν μάτην προσεπάθησα ν' ἀποδιώξω καθ' ὅλην τὴν ἐσπέραν. Ἀνελογίσθην τοὺς δυστυχεῖς συζύγους τῶν κυριῶν, αἵτινες ἔφερον χιλίων φράγκων ἐσθῆτας εἰς τὴν ῥάχιν των, τοὺς ταλαιπώρους πατέρας τῶν δεσποινίδων, αἵτινες ἔσυρον διὰ τῆς αἰθούσης τὰς πλουσίας καὶ μακρὰς οὐρὰς πολυτελῶν μεταξωτῶν φορεμάτων, ὧν ἦτο πρόδηλος ἡ παρισινὴ καταγωγή, καὶ εἶπον κατ' ἐμαυτήν . . . —περιττὸν νὰ σοῦ τὸ ἐπαναλάβω, διότι καμμίαν βεβαίως δὲν θὰ ἔχεις ὄρεξιν ν' ἀναγνώσῃς τὰς μελαγχολικὰς σκέψεις τῆς πρεσβυτιζούσης φίλης σου.

Τώρα θὰ μ' ἐρωτήσῃς βεβαίως: ποῖαι ἦσαν αἱ ὡραιότεραι τοῦ χοροῦ, διότι σὺ, —τὸ γνωρίζω— δὲν ἀρκεῖσαι εἰς τὴν ἐρώτησιν: «ποῖαι ἦσαν αἱ ὡραιότεραι toilettes», ἥτις μόνη σήμερον εἶνε τοῦ συρμοῦ ἐν Ἀθήναις. Ἡ ἀπάντησίς μου θὰ ᾔνε ἀπαράλλακτος μὲ τὴν ἀπάντησιν, τὴν ὁ-

ποῖαν ἔδωκα τὴν παρελθούσαν ἐβδομάδα εἰς τὸ ἰδικόν σου ἐρώτημα. Ἡ Κυρία K., ἡ Κυρία A., καὶ πᾶσαι, κατὰ δεύτερον λόγον, αἱ ἄλλαι. Συλλογὴν ὡραίων γυναικῶν δὲν ἔχει δυστυχῶς ἀφθονον ἡ ἐλληνικὴ πρωτεύουσα, καὶ τὴν πλειάδα ἐκάστου χοροῦ καὶ πάσης ἐσπερίδας ἀποτελοῦσιν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον τὰ ἴδια πρόσωπα.

Τὸ δεῖπνον παρετέθη ἐνωρίτερον ἢ ἄλλοτε, περὶ τὸ μεσονύκτιον, ἐν τῇ μεγάλῃ αἰθούσῃ, ἐσύρθησαν αἶφνης, πρὸς δοθὲν σημεῖον, αἱ δὲ τῶν διαμέσων στηλῶν ἀνηρτημέναι αὐλαῖαι, καὶ ἀπεκάλυψαν διὰ μιᾶς τὰς ἐστρωμένας τραπέζας, ὧν ἡ κτινοβόλουν τὰ κρύσταλλα ὑπὸ τοῦ πολυφώτους λυχνοῦχους. Ἐγενεῖς τότε . . . φοβερά ἔφοδος, καὶ μετὰ μικρὸν πάταγος σιγῶν συγκρουομένων διεδέχθη τοὺς σιγήσαντες φθόγγους τῆς ὀρχήστρας τοῦ κ. Σάϊλερ. Ὅτε πάταγος ἐκείνος ἐκόπασεν, ἤκουσα τινὰς σχολάζοντας τὰ τοῦ δείπνου, καὶ παραπονουμένους, ὅτι οἱ κοῦρκοι δὲν ἦσαν ἀρκετὰ παχεῖς οὐδ' ἡκανονίτης λίαν ἀφθονοί. Οἱ παραπονούμενοι ἦσαν γνωστοί μου· γνωρίζουσα δὲ, ὅτι οἱ κοῦρκοι καὶ ὁ καμπανίτης δὲν ἔχουσι συνήθην διαμονὴν τὰς τραπέζας των, ἐμειδίασα καὶ σιγῶν ἀνεκάγχασον. Ἡ εὐάρεστος αὐτὴ τροπὴ δὲ λυσε τὴν προτέραν μου δυσθυμίαν, καὶ ὅτε ἐπὶ στρεψα εἰς τὴν οἰκίαν μου, ἐμειδίω ἀκόμη τοὺς δυσκόλους ἐκείνους συνδαιτυμόνας.

Σὺ χορεύεις; Πῶς δὲν μὲ γράφεις τίποτε; ΣΟΦΙΑ.

ΔΑΝΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Παιδίον πρὸς τὸν πατέρα:

— Εἰπέ μου λοιπὸν, παπάκη, διατί αἱ κυραφοροῦν φορέματα τόσον μακρὰ;
— Διὰ νὰ ἔχουν, παιδί μου, τὸ δικαίωμα τὰ σηκώνουν ὑψηλότερα.

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

* Ἐν Παρίσι οἱ ὅτιμιος ἄνθρωπος ψεύδεται δεκάκις τῆς ἡμέρας, ἡ δὲ τιμία γυνὴ εἰκοσάκις τῆς ἡμέρας, καὶ ὁ ἄνθρωπος τοῦ κόσμου (l'homme du monde) ἑκατοντάκις τῆς ἡμέρας. Ποσάκις τῆς ἡμέρας ψεύδεται ἡ γυνὴ τοῦ κόσμου, οὐδέποτε ὑπῆρξε δυνατόν ν' ἀπαριθμηθῇ.

Πᾶσα οἰκογένεια ἔχει τὴν πληγὴν της, δὲ πᾶν μῆλον τὸν σκώληκά του. (H. Taine).

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Περὶ γενέσεως τῶν μαργαριτῶν ἀνεφάνισαν ἐν τῇ ἀρχαιότητι πολλοὶ καὶ διάφοροι γινώσκοντες, ὧν ἐπὶ πλεῖον ἐπεκράτησεν ἡ ποιητικὴ τέτρα, καθ' ἣν σταγόνες δρόσου εἰς τὸ ἐνδότερον τῶν κογχυλίων εἰσδιδόμεναι γεννώσι τοὺς μαργαρίτας. Οἱ μαργαρίται συγκρίνονται ἐκ τῆς

τῆς οὐσίας καὶ ὁ τῶν κογχυλίων φλοιός· γεννῶνται δὲ διὰ τῆς περιφλοιώσεως ἐτερογενῶν σωμάτων, εἰς τὰ κογχύλια εἰσδυομένων, ἀμμου, παρασίτων κλπ. Τῶν μαργαριτῶν ἡ χρῆσις φαίνεται ἀρχαιοτάτη, διότι παρὰ τῷ Ἰώβ καὶ Σολομῶντι ἀπαντᾷ, ὅτι ἡ τῆς σοφίας κτῆσις εἶνε τιμιωτέρα μαργαριτῶν. Ἡ Κλεοπάτρα ἐφόρει ἐνώτια ζεύγος μαργαριτῶν, ἀξίας 3,190,000 φράγκων. Κατὰ τοὺς ἱστοριογράφους ἡ περικαλλὴς αὐτῆς Αἰγύπτου ἀνασσα ἐν πολυτελεῖ γέφυματι, δοθέντι εἰς τιμὴν τοῦ Ἀντωνίου, ἀνέλυσε μαργαρίτην ἐντὸς ὄξους καὶ κατέπιεν οὕτω 1,500,000 φρ. Κατὰ τοὺς φυσιολόγους τοῦτο φαίνεται ἀπίστευτον, διότι ὁ μαργαρίτης δὲν ἀναλύεται ἐντὸς ὄξους ἀπὸ μιᾶς εἰς ἄλλην στιγμὴν, ἀλλὰ ἐπὶ τινὰς ἡμέρας καὶ κατὰ στρώματα· ἐπειτα ἡ ἐν αὐτῷ λανθάνουσα ἐνόργανος οὐσία ὀγκοῦται τοσοῦτον, ὥστε μετὰ τὴν ἀνάλυσιν γίνεται ἰσομεγέθους τῷ προτέρῳ μαργαρίτῃ· τελευταῖον ἡ τοῦ ὕγρου γεύσις ἦτο τοσοῦτον πικρὰ, ὥστε θὰ ἐφθίρει τὴν ἀβρὰν καὶ εὐαίσθητον ὑπερώαν τῆς βασιλίσσης. Οἱ Ῥωμαῖοι εἶχον ἀληθῆ μανίαν μαργαριτῶν. Τῇ μητρὶ τοῦ Βρούτου καὶ ἀδελφῇ τοῦ Κάτωνος Σεβιλίᾳ ἐδωρήσατο ὁ Ἰούλιος Καῖσαρ μαργαρίτην τιμώμενον 1,200,000 φράγκων. Διὰ μαργαριτῶν ἐκόσμουσαν αἱ Ῥωμαῖαι δέσποναι βραχίονας, ὄμους καὶ κόμην. Ἡ τοῦ Καλιγόλα σύμβιος Λολλία Πουλλίνα ἐφόρει κόσμον μαργαριτῶν 8,000,000 φρ. καὶ ὁ αὐτοκράτωρ δὲ ἐκαλλώπιζε δι' αὐτῶν τοὺς ἀβροὺς πόδας του. Ὁ Νέρων, ὅσakis ἦτο ἐκβεβακχευμένος, διέσπειρε βροχὴν δὲν μαργαρίτας τοῖς αὐλικοῖς του. Ὁ περινηγὴς Τάβερνι ἐπώλησε τῷ Σάχη τῆς Περσίας μαργαρίτην ἀντὶ 2,700,000 φράγκων· Φίλιππος ὁ Β' τῆς Ἰσπανίας εἶχε μαργαρίτην ἔλκοντα 250 κεράτια, τιμώμενον δὲ 800,000 φράγκων. Ὁ νῦν Σάχης τῆς Περσίας ἔχει ὀρθοὺς μαργαριτῶν, ὧν ἕκαστος εἶνε ἰσομεγέθους λεπτοκαρῷ. Ἀφθονος μαργαριτῶν ἀλίεια ἐνεργεῖται ἐν τῷ κόλπῳ τῆς Κοντάσης παρὰ τὴν νῆσον Κέϋλαν· ἀλλ' οἱ μισθωταὶ ὑποχρεοῦνται ὑπὸ τῆς κυβερνήσεως νὰ ἐκμεταλλεύωνται κατ' ἔτος μίαν ῥητὴν αὐτοῦ μερίδα, ἀπὸ Φεβρουαρίου μέχρις Ἀπριλίου. Ἀμα δοθέντος τοῦ συνθήματος, ἀποπλέουσιν αἱ λέμβοι περὶ μέσας τὰς νύκτας καὶ ἀφικνοῦνται εἰς τὸν πρὸς ὄρον κατὰ τὸ περίορθρον, μένουσι δὲ ἐκεῖ μέχρι μεσημβρίας ἐργαζόμεναι, ἀπεκδεχόμεναι τὴν αὔραν, ἥτις τὰς ἐπανάγει ἡρέμα εἰς τὴν ξηράν. Ἐν ἐκάστη λέμβῳ εἶνε 20 ἐργάται, ὧν οἱ μὲν 10 κωπηλατοῦσιν, οἱ δὲ ἕτεροι εἶνε ἄριστοι δούται καὶ κολυμβηταί. Καταδύνονται εἰς τὸ ὕδωρ βαθύτερον τῶν 12 μέτρων πατοῦντες εἰς βαρὺν λίθον δεδεμένον διὰ σχοινίου, οὗ τινος ἡ ἐτέρα ἄκρη ἀνήρτηται ἀπὸ τῆς λέμβου. Διὰ τῶν δακτύλων τοῦ δεξιῦ ποδὸς κρατοῦσι τὸ σχοι-

νιον, διὰ δὲ τῶν τοῦ ἀριστεροῦ δίκτυον· διὰ τῆς δεξιᾶς χειρὸς κλείουσι τοὺς ῥόθωνας, κρατοῦσι δὲ ἐν τῇ ἀριστερᾷ ἑτερον σχοινίον, δι' οὗ δίδουσι σημεῖον ὅτι θέλουσι νὰ ἀναβῶσι. Καταβάντες εἰς τὸν πυθμένα, συλλέγουσιν εἰς τὰ δίκτυα ὅσον δύνανται πλείους κόγχας· ἀναβάντες δὲ ἐπὶ τὴν λέμβον, κατακλίνονται πρηνεῖς, ἐξερεύγονται αἷμα ἐκ τοῦ στόματος, τῆς ῥινὸς καὶ τῶν ὠτων, ἀναπαυθέντες δὲ ὀλίγον ἐπαναλαμβάνουσι τὸ αὐτὸ ἔργον πεντάκις καὶ δεκάκις. Ὑπὸ τῷ ὕδατι μένουσι δύο μόνον λεπτά· ἀλλὰ καὶ ὁ βραχὺς οὗτος χρόνος φθίρει τὴν ὑγείαν των. Οἱ πλεῖστοι ὀφθαλμιῶσιν, ἔχουσι πληγὰς καθ' ὅλον τὸ σῶμα, καὶ ἀποθνήσκουσι νέοι ὑπὸ ἀποπληξίας, ἐὰν μὴ ἀπορροφηθῶσι ὑπὸ τινος κήτους, καθ' οὗ οὐδὲν ἰσχύουσιν αἱ ἐκ τοῦ προτέρου ἐπωδαί των. Αἱ κόγχαι τίθενται ἐντὸς τάρφων, ἵνα ξηρανθῶσι καὶ διαλυθῶσι μετὰ τοῦτο περισυλλέγονται οἱ μαργαρίται ἐκ τῆς ἀμμου καὶ λαμβάνουσι θαυμασίαν σιλπνότητα. Ὡραῖοι μαργαρίται ἀλιεύονται πολλαχοῦ τοῦ Εἰρηνικοῦ Ὠκεανοῦ· ἀλλὰ καὶ οἱ ἄριστοι τῆς Καλλιφορίας καὶ Ταβίτης εἶνε πολλῶ ἐνδεέστεροι τῶν Ἰνδικῶν. Διὰ τῆς χημικῆς κατασκευάζονται νῦν μαργαρίται ὁμοιότατοι πρὸς τοὺς φυσικοὺς τὸ χρῶμα καὶ τὴν σιλπνότητα, ὑποδεέστεροι δὲ τὸ βάρος.

Ἀπίστευτος εἶνε ὁ ζῆλος, μεθ' οὗ ἐν Ἀγγλίᾳ περιθάλπονται οἱ ἵπποι καὶ διενεργοῦνται αἱ ἵπποδρομίαι, ἀπίστευτα δὲ καὶ τὰ ἀπνευμόμενα τοῖς νικῶσιν ἔπαθλα. Δύο πῶλοι τοῦ ἐκ Γαλλίας δρομικοῦ ἵππου «Φλαγεολέτ» διετράνωσαν τὸ ὑψηλὸν τοῦ γένους τῶν διὰ κέρδους 18,000 λιρῶν.

Ἐκ τῶν παλαιότερων εὐρωπαϊκῶν νομισμάτων οὐδὲν διεδόθη ταχύτερον, εὐρύτερον καὶ διαρκέστερον ἢ τὸ τάληρον τῆς αὐτοκρατείας Μαρίας Θηρεσίας. Ὀλίγα ἔτη ἄφ' οὗ τὸ πρῶτον ἐκόπη ἐδέσποσε πασῶν τῶν ἐμπορικῶν συναλλαγῶν τῆς Ἀνατολῆς· ἐντεύθεν δὲ εἰσῆλασεν εἰς Δαρφούρ, Ἀνω Αἰγυπτον, Συναρό, Ἀδυσσινίαν, Ζανζιβάρ, Ἀραβίαν καὶ ἄλλοις. Τῶν ἀγρίων αἱ γυναῖκες ποιοῦνται χρῆσιν τῶν ταλήρων τούτων ἀντὶ ἐνωτίων καὶ ἐγκολπίων κόσμων, ἐνίοτε δὲ τὰ προσκολλῶσιν εἰς δακτυλίου καὶ καλύπτουσι μέγα μέρος τῆς χειρὸς. Κατὰ τὰς πληροφορίας διαφόρων περιηγητῶν τὸ αὐστριακὸν νόμισμα κατέχει πλέον τοῦ τριτημορίου τῆς Ἀφρικῆς, ἥτοι 180,000 γερμανικῶν τετραγωνικῶν μιλίων, ὅπου δὲ 70,000,000 ἀνθρώπων, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἀγρίων, γινώσκουσι τὰ ἔχνη τῆς μεγάλης αὐτοκρατείας. Ἐν προστεθῶσιν αἱ χῶραι τῆς μεσογείου, ἔνθα ὅμως κυκλοφοροῦσι καὶ ἄλλα νομίσματα, τὸ θηρεσιανὸν τάληρον εἶνε διαδεδομένον εἰς 200,000 γερμανικῶν μιλίων καὶ εἰς 100,000,000 ἀνθρώπων. Ἐπειδὴ οἱ Εὐρωπαῖοι ἄποικοι συμπεριφέ-

ρουσι πανταχοῦ τὸ ἴδιον νόμισμα, πιθανώτατον νὰ ἐλαττωθῇ σὺν τῷ χρόνῳ προϊόντι ἢ τοῦ θηρσιανοῦ ταλήρου κυκλοφορία, ἀλλὰ δὲν θὰ παύσῃ οὐδέποτε, μάλιστα παρὰ τοῖς ἡμιαγροῖς λαοῖς. Ἐν τῇ νήσῳ Μαλάγα κυκλοφοροῦσι νομίσματα οὐ μόνον ἰσπανικά, ἀλλὰ μαυρικά, ῥωμαϊκά καὶ δὴ φοινικικά. Κατὰ δὲ τὸν Βόυδ Ἀωκινς πολλαχοῦ τῆς Ἰνδικῆς σώζονται εἰσέτι νομίσματα Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου.

Ἐν τισὶ κώμαις τῆς νοτίου Πορτογαλίας νεῆανς μέλλουσα νὰ νυμφευθῇ συναντᾶται ὀλίγον πρὸ τοῦ γάμου «κατὰ τύχην» πρὸς τὸν μελλόνυμφόν της, οὗτος δὲ τὴν κολαφίζει καὶ κονδυλίζει ὅσον δύναται πλείοτερον. Τὰ πρῶτα τοῦ ἔρωτος σημεῖα δὲν ἀποδέχεται ἡ νύμφη μετ' ἀνοχής, ἀλλὰ παντὶ σθένει πειρᾶται νὰ ἀποδώσῃ τὰ ἴσα τοῖς ἴσοις, οὐδενὸς τῶν παρατυχανόντων τολμῶντος νὰ παρεμβῇ καὶ διαλύσῃ τοὺς ἀγωνιζομένους. Ἐκ τῆς ἐκβάσεως τῆς μονομαχίας κρίνεται κατόπιν πότερος θὰ ὑποτάσσῃται ἐν πᾶσι τῷ ἐτέρῳ κατὰ τὸν ἔγγαμον βίον. Ὅμοιον τι διηγεῖται ὁ Αἰλιανὸς περὶ τῶν Σακῶν· καὶ παρὰ τοῖς Ὀττεντόταις δὲ ὁ μὴ ἀνταγαπώμενος, ἀλλὰ περιφρονούμενος μνηστὴρ διαγωνίζεται πρὸς τὴν ἐρωμένην του, καὶ δὲν παύεται μαχόμενος πρὶν ἢ ἐκβιάσῃ τὴν ἀγάπην αὐτῆς. Ἡ συνήθεια τῶν Πορτογάλων καὶ ὁ κατὰ τὴν αὐτὴν περίπτωσιν συνήθης χορὸς ἐν τῇ Γερρόνδῃ τῆς Γαλλίας εἶνε, κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, λείψανα παναρχαίου ἐθίμου τῆς τῶν παρθένων ἀρπαγῆς καὶ τῶν ἐντεῦθεν προκυπτόντων ἀγώνων.

Ἐν Νέα Ὑόρκῃ τῆς Ἀμερικῆς ἐτελεύτησεν ὁ ἔμπορος Γοελέ, καταλιπὼν 20,000,000 δολλαρίων, ἥτοι 100,000,000 φράγκων ὡς ἔγχεστα. Ὁ πάππος τοῦ τελευτήσαντος ἥνοιζεν ἐν Νέα Ὑόρκῃ ἐργαστήριον σιδηρῶν σκευῶν, ἐπίπλων, ἀγγείων κλπ. καὶ ἐπορίσατο βαθμηδὸν πλοῦτον μέγαν. Ὁ τοῦτου υἱὸς ἐξηκολούθησε μὲν τὸ πατρὸν ἐπιτήδευμα, ἐκερδοσκοπήσας δὲ καὶ ἐπὶ οἰκοπέδων ἐν χωρίοις, ἐνθα ἐμάντευσεν, ὅτι θὰ ἐστρώωννυντο ὁδοὶ καὶ ἡγείροντο συνοικίαι. Περὶ τὰ τέλη τοῦ βίου του ἦτο κύριος μακροτάτης οἰκίᾳς σειρᾶς, ἀλλὰ σφόδρα ἐλυπεῖτο ἀδυνατῶν νὰ ὑπερτερήσῃ τὸν ἀντίτεχόν του Φανδερβίλτ ἔχοντα 500,000,000 φράγ. Ὁ παράδοχος ἀνὴρ δι' ὅλης μὲν τῆς πρωτῆς ἐπραγματεύετο μυρίας ὑποθέσεις· μετὰ δὲ μεσημβρίαν κατέγραψεν αὐτὰς καὶ ἐβάλλεν εἰς τὰξιν τοὺς λογαριασμούς του. Κατόπιν ἐπορεύετο εἰς τὴν Ἑθνικὴν Τράπεζαν εἰς παρακαταθήκην τῶν κεφαλαίων του, ἀπερχόμενος δὲ οἴκαδε, ἐξαιρεγάζετο αὐτὸς πρὸς διασκέδασιν ἐν ἰδίῳ χαλκουργεῖῳ παντοειδῇ μικρὰ σκευὴ σιδήρου ἢ χαλκοῦ.

Τελειωθέντος κατ' αὐτὰς τοῦ ὑποβρυχίου τηλεγράφου ἀπὸ Ἀγγλίας εἰς τὴν Εὐελπιν Ἀ-

κραν διὰ τοῦ Ἀδεν καὶ τοῦ Ζανζιβάρ, πρῶτη ἢ ἀνασσα Βικτωρία ἐχαίρετисε τηλεγραφικῶς τὸν σουλτάνον τοῦ Ζανζιβάρ, ὡς ἐξῆς: «Ἡ ἀνασσα συγχαίρει τῷ σουλτάνῳ τοῦ Ζανζιβάρ ἐπὶ τῇ τελειώσει τῆς τηλεγραφικῆς γραμμῆς καὶ τῷ εὐχαριστεῖ ἐφ' ἣ παρέσχε βοήθειαν πρὸς ἔργον, ὅπερ, ὡς ἔχει δι' ἐλπίδος, πλεονεκτήσῃ ὅσον θὰ ἐξυπηρετήσῃ τὰ συμφέροντα τῆς εἰρήνης καὶ τοῦ πολιτισμοῦ ἐν Ἀφρικῇ». Ἐκεῖνος δὲ ἀπήντησεν· «ὁ σουλτάνος ἐκομίσαστο τὴν χαριτόβρυτον διακοίνωσιν τῆς Α. Μ., εὐχαριστεῖ εἰλικρινῶς ἐπὶ τοῖς συγχαρητηρίοις ταῖς καὶ εὐχεταὶ ὑπὲρ τῆς ἡμερώσεως καὶ τῆς εὐθυμερίας τῆς Ἀφρικῆς, ὑπὲρ ἧς θὰ ἐνεργῇ, ὡς πρὸς πρόσθεν, ἐκ τῶν ἐνόντων. Καὶ αὐτὸς ἐλπίζει, ὅτι ἡ διὰ τηλεγράφου ἐπικοινωνία θὰ ἐμπεδώσῃ ἔτι μᾶλλον τὰς ὑφ' ἐστῶσας ἤδη φιλίας σχέσεις τοῦ Ζανζιβάρ καὶ τῆς Μ. Βρετανίας».

Εἰς ΑΝΑΓΝΩΣΤΗΣ.

ΜΙΑ ΣΥΜΒΟΥΛΗ ΚΑΘ' ΕΒΔΟΜΑΔΑ

Τὸ νὰ δεχθῶσιν ἀξιοπρεπῶς γυναικῆς τινὲς τὰ χροῖνιά των εἶναι ὁμολογουμένως ἐκ τῶν ἐκδηρῶν ἐκείνων προβλημάτων, ἅτινα λαμβάνουσι διαστάσεις πολιτικοῦ ζητήματος. Δὲν περὶ θοῦνται ὅτι ὁ τάδε συρμός, τὸν ὅποιον εὐρίσκουσιν ὠραῖον, δὲν ταῖς εἶναι πλέον ἐπιτετραμμένον, ὅτι ὁ ἄλλος ἐκεῖνος, ὁ ἐμπρέπων εἰς τὴν νεότητά, δύναται νὰ τὰς καταστήσῃ γελοίας.

Ἀφοῦ ἀπαξ παρέκαμψε τὰ 30 ἔτη, τὸ φοβερόν ἀκρωτήριο, καὶ ἡ δροσερότης τῶν παρειῶν μεταφύκησεν εἰς τὰς παρειὰς τοῦ θυγατρικοῦ καὶ ἡ ἐχέφρων γυνή, ἡ γυνή ἡ ἐννοοῦσα τῆς φιλανθρωπίας, πρέπει νὰ ἀλλάξῃ τί ἐστὶ γυναικεία φιλαρέσκεια, πρέπει νὰ ἀλλάξῃ τὴν ἑαυτοῦ δυμασίαν συναρμολογοῦσα αὐτὴν τρόπον ἐν τύπον τοῦ κάλλους της. Χροιά τις πρὸς τὸν νεὸν πρέπει νὰ ἐπιστρωθῇ εἰς πάντα τὰς ἐμβριθεῖς ὡς μυστηριώδες νέφος, ὅπισθεν τοῦ περὶ αὐτὴν περὶ νὰ ἀποσυρθῇ μικρὸν κατὰ μικρὸν, ὅποιον περὶ νὰ ἀπολαύσῃ ἐπὶ μακρὸν ἀκόμη χρόνον, ἐὰν ὁ περὶ τῆς ἡδονῆς τοῦ νὰ ἦναι περιπόθητος καὶ περὶ ζήτητος.

Αἱ σοβαραὶ δέσποιναί ἄς ἀποφεύγωσι λευκὰ τρίχαπτα, (τὰ μαῦρα προσήκουσιν πᾶσαν ἡλικίαν)· ἄς ἀναπληρώσωσι τὸ ἀνθρώπινον χρῶμα τῆς μεταξίνης ἐσθῆτος διὰ τὸ ἀνθρώπινο ἀτελὲς καὶ ἡμισθέστων· ἄς μετριάσωσι περὶ τὴν κοπὴν τῶν ἐσθῆτων τὸ λυμὴν καὶ μεταβάλλωσι τὰ στολίσματα.

Πλείοτε (ὅχι κίθδηλα, ἐννοεῖται) τιμαλφὰ κοσμήματα, σπανιώτεροι ταινίαι, ὀλίγα ἀνθηρὰ ἰδοῦ τὸ ἀναπόφευκτον πρόγραμμα πάσης γυναικὸς, ἥτις ἀξιοῖ νὰ θεωρῇται καὶ νὰ ἐρωτῇται μέχρι τέλους ὡς χρηστήριον καὶ νὰ ἐρωτῇται καὶ φιλαρεσκείας νοήμονος.